

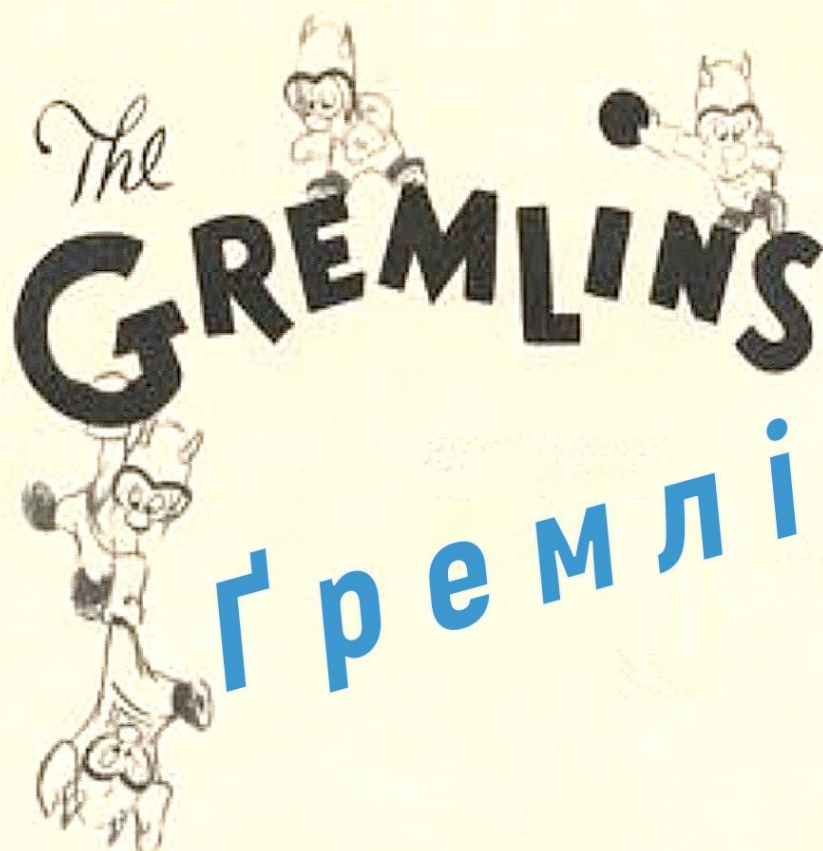
РОАЛЬД ДАЛ

ГРЕМЛІНИ

THE LOST

WALT DISNEY
P R O D U C T I O N





The GREMLINS

Гремліни

Оповідання Лейтенанта
Королівських Повітряних Сил
Роальда Дала

ВИДАВНИЦТВО
"БАРВІНОК"
2019Р.

Переклад з англійської:
Радислава Подоляка

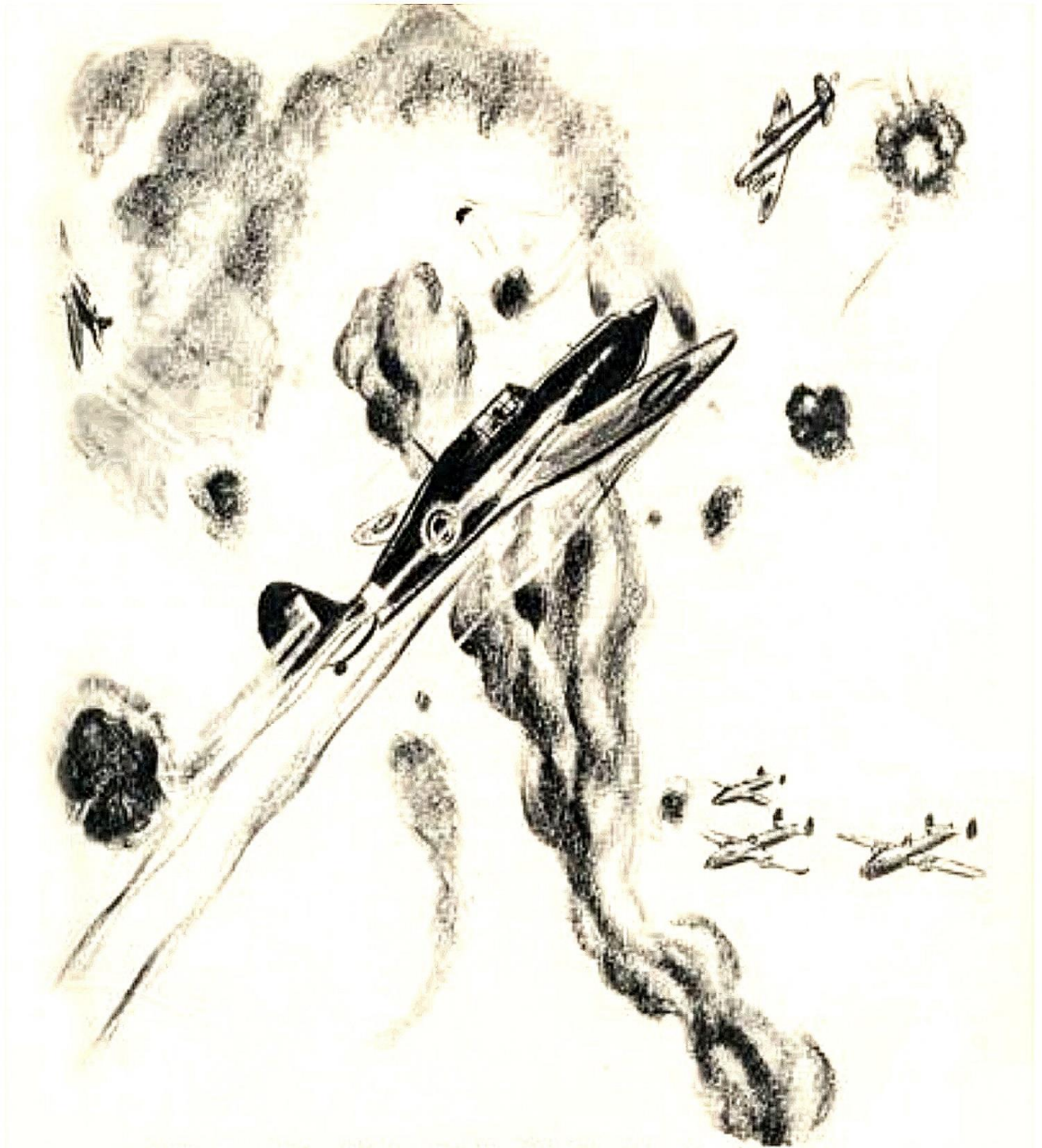


Перекладено з видання:

RANDOM HOUSE



New York



Це сталося давно, під час битви за Британію, коли винищувачі-«гарікейни» та розвідники-«спідфаєри» здіймались в повітря від світання до смеркання, і цілісінький день в небі лунав гуркіт бою. В ті часи англійська сільська місцина від Танету до Северна була всяяна уламками літаків. Це було на початку осені, коли достигли каштани, і яблука почали обсіпатися з дерев. Саме тоді у Королівських Повітряних Силах було помічено перших гремлінів.

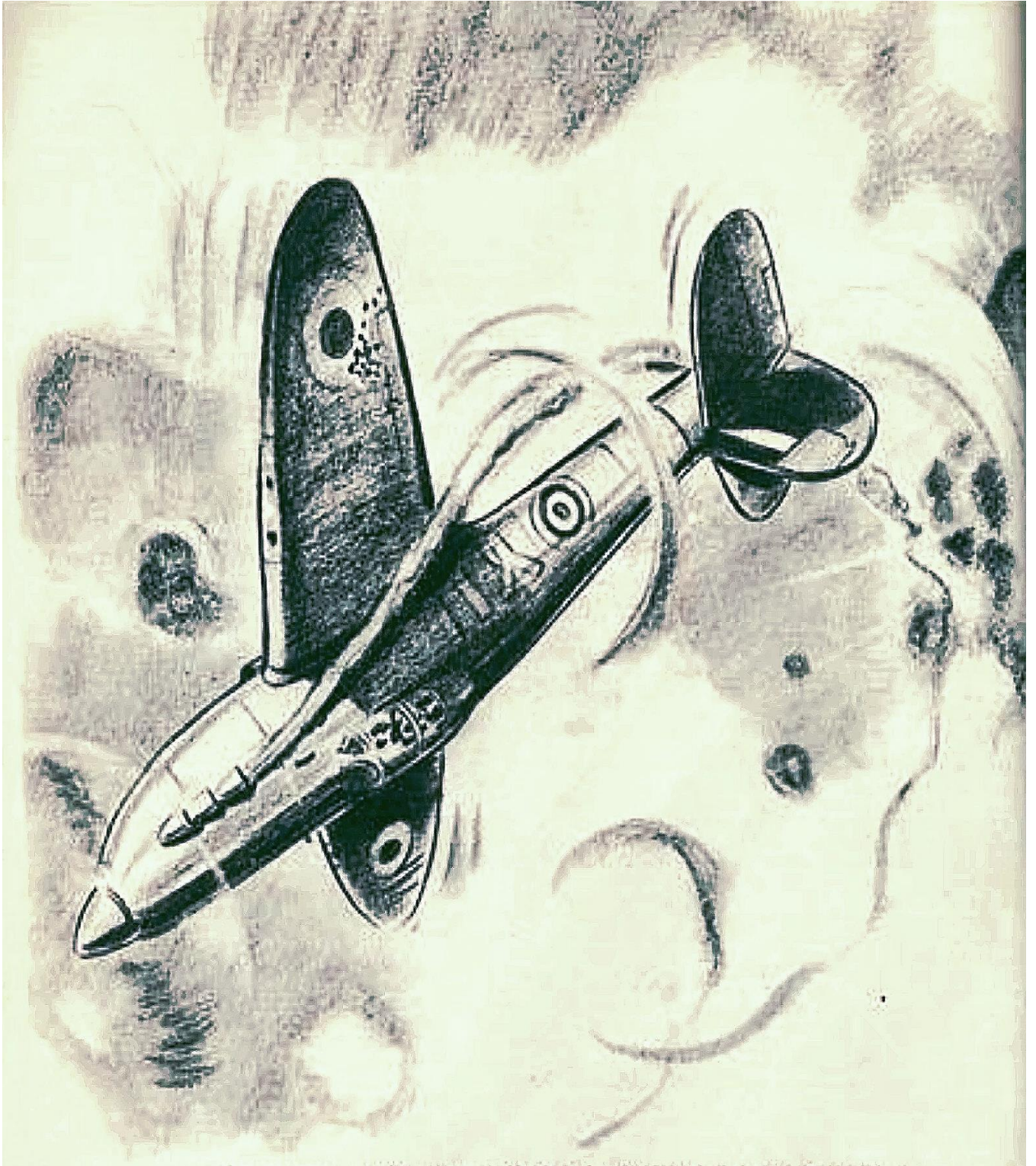
A yellow biplane is shown from a low angle, flying upwards and to the right. The sky is a clear, bright blue. The biplane has a yellow fuselage and wings, with black markings on the side of the fuselage, including the letters 'H' and 'H'. The wings are also yellow, with black markings on the underside. The background is a solid blue sky.

Пілот на ім'я Гас, що патрулював на своєму винищувачі на висоті близько п'яти з половиною кілометрів над Дувром, переслідував Юнкерс 88

(німецький літак-бомбардувальник), гатячи по ньому короткими та гучними чергами із своїх кулеметів.

Він міг бачити безліч синіх димків, що пролітали повз літак. німецький тиловий навідник коригував вогонь. Коли йому трапилась мить глянути праворуч за борт, то він побачив там маленького чоловічка, зростом, майже шість дюймів (1 дюйм = 2.56 см), що стояв на його крилі, високий, круглолиций, з парою маленьких ріжок, що стирчали на голові. На його ногах були блискучі чорні чобітки з присосками, що дозволяли йому стояти на крилі при швидкості понад 300 миль на годину. (1 миля = 1,609 км) А знаєте, що він робив? У нього був великий дріль, майже такий, як він сам. Міцно тримаючи його двома руками, він був зайнятий активним свердлінням дірок у крилі винищувача.





Гас зробив кілька різких маневрів, сподіваючись скинути його, але черевики з присосками міцно тримали чоловічка. Він, не зважаючи, активно і зосереджено продовжував свою роботу. Зробивши близько чотирьох отворів, він перекинув дріль через плече, склав крила і видерся на кожух двигуна, просвердливши акуратний отвір просто в магнето (магнітоелектрична машина, що перетворює механічну енергію в електричну. іноді застосовується в системах запалювання для двигунів внутрішнього згоряння.)

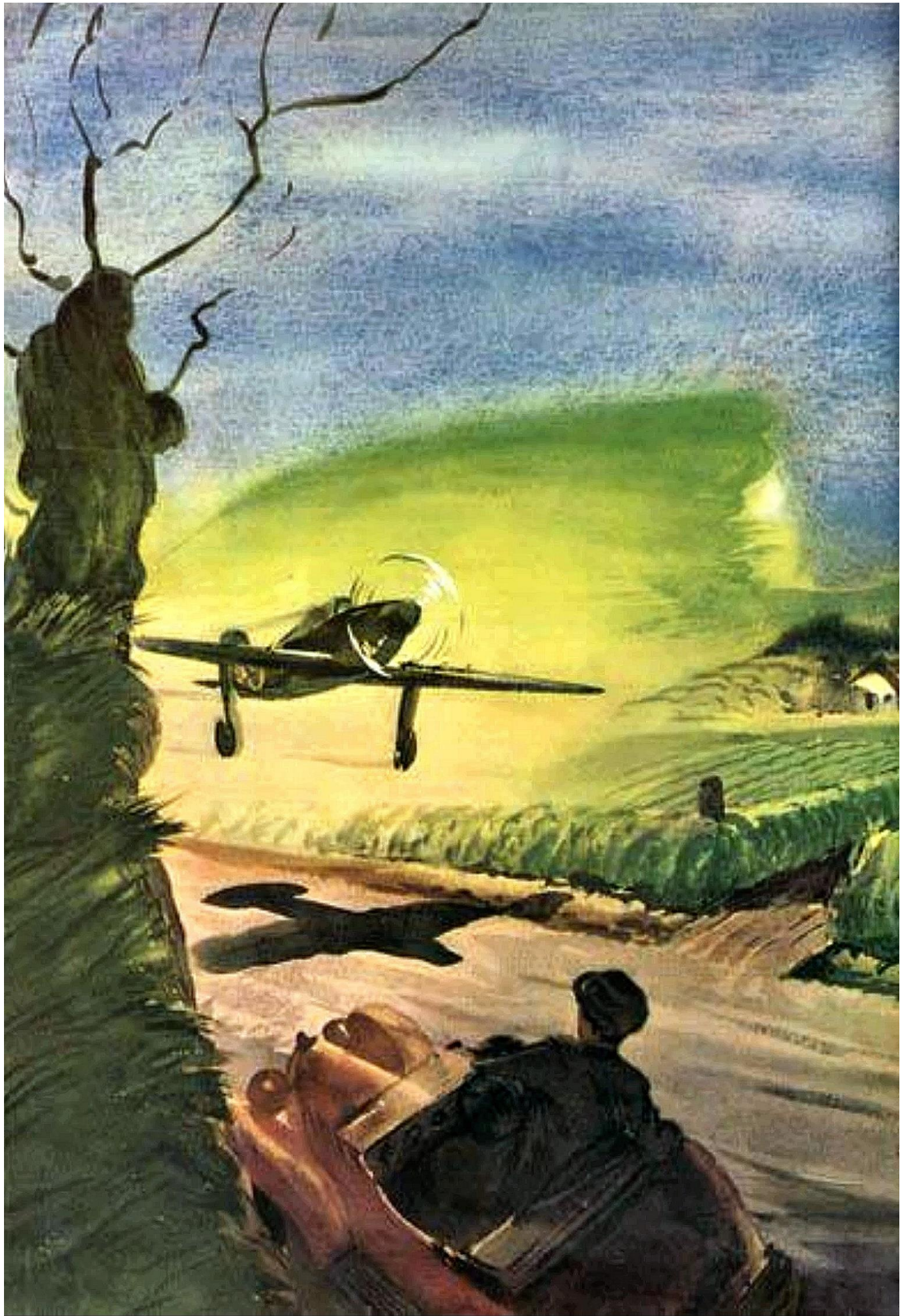
Двигун закашляв, захлюпав, а потім зовсім зупинився.

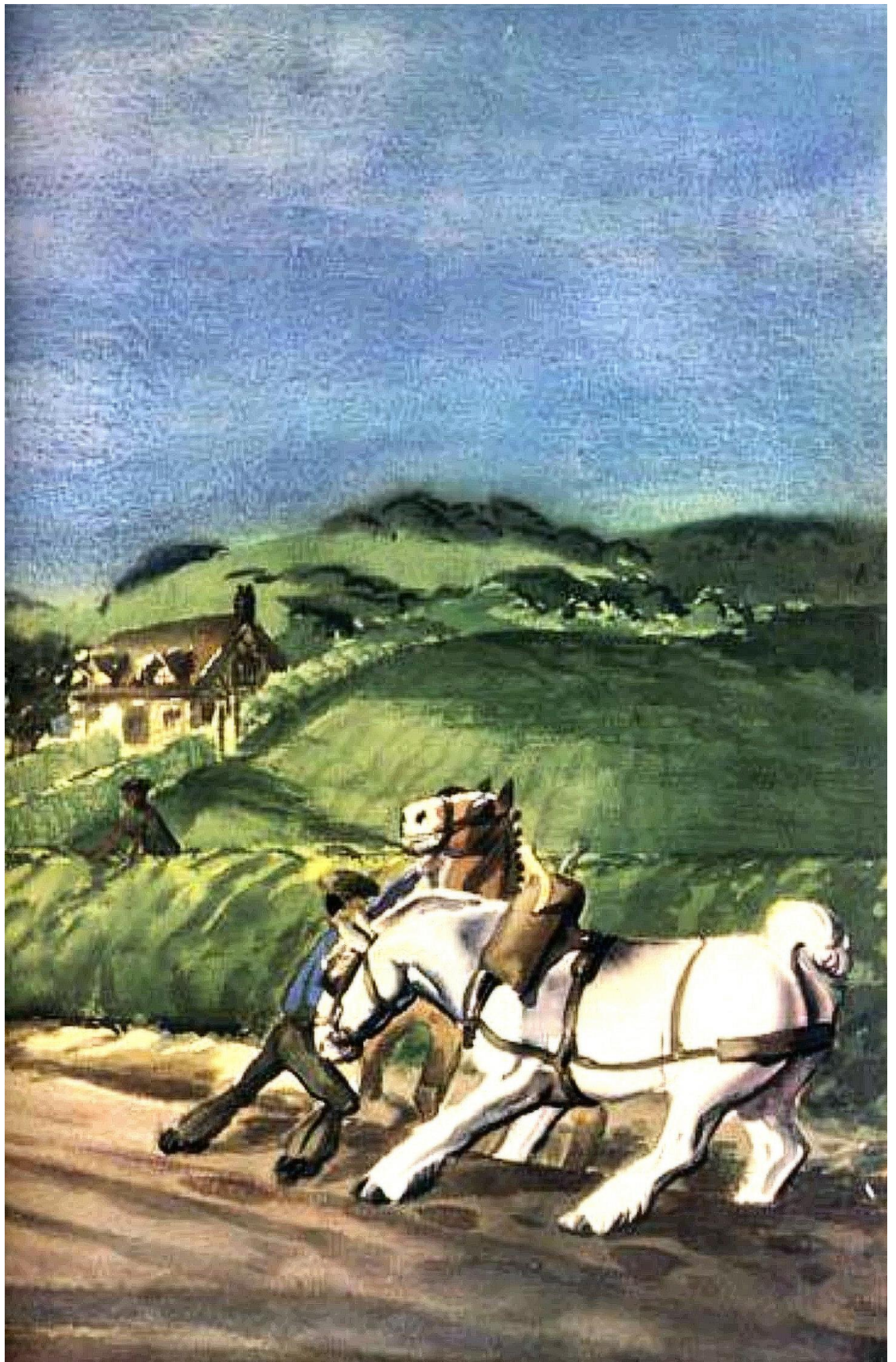


Гас втримав літака і посадив його гарнесенько і легко просто на смугу траси Дувр-Лондон. Вийшовши з літака він попросив місцевого полісмена зателефонувати до його ескадрильї та повідомити про нього.

Трохи пізніше з'явилися сержант і механік з рідної ескадрильї та оглянули машину.

- Чотири отвори від куль у вашому крилі, сер, - доповів механік, - і одна пройшла крізь ваш двигун і магнето.





- Сержанте, це не отвори від куль, - відповів Баррі. – Це зробив гремлін. Саме там, на дорозі Дувр-Лондон, народилося нове слово.

Це слово розповсюджувалось Королівськими Повітряними Силами, наче вогонь полем. Воно подорожувало від моря до моря, з пілотами на Мальті, що літали до пустельних аеродромів Лівії та Єгипту, а також приземлялись в Палестині та Іраку. Хтось згадував його в Індії, а хтось ще й на Цейлоні, і тепер всі знали це **ДУЖЕ ЗНАМЕНИТЕ СЛОВО**.

Після своєї вимушеної посадки Гас повернувся до ескадрильї і розповів свою історію пілотам у їдальні під час вечері. Спершись на камін, з кухлем пива у руці, він виклав усе своїм друзям, Джамфейсу і Стаффі.

- Гремліни? - промимрив Стаффі, дивлячись скося на Гаса. - Гремліни? Ніколи не чув про них.

Якраз тоді, коли через попільничку на столі сталася бійка, раптом пробіг маленький чоловічок, і зачепив плечем кухоль з пивом Стаффі. Перш ніж Стаффі впіймав його, кухоль зісковзнув зі столу на підлогу і розбився на друзки. Чоловічок поглянув на пінисту калюжу, що з'явилася на килимі, просто щоб переконатися, що він зробив свою справу належним чином; потім відступив і поклав руки на боки.





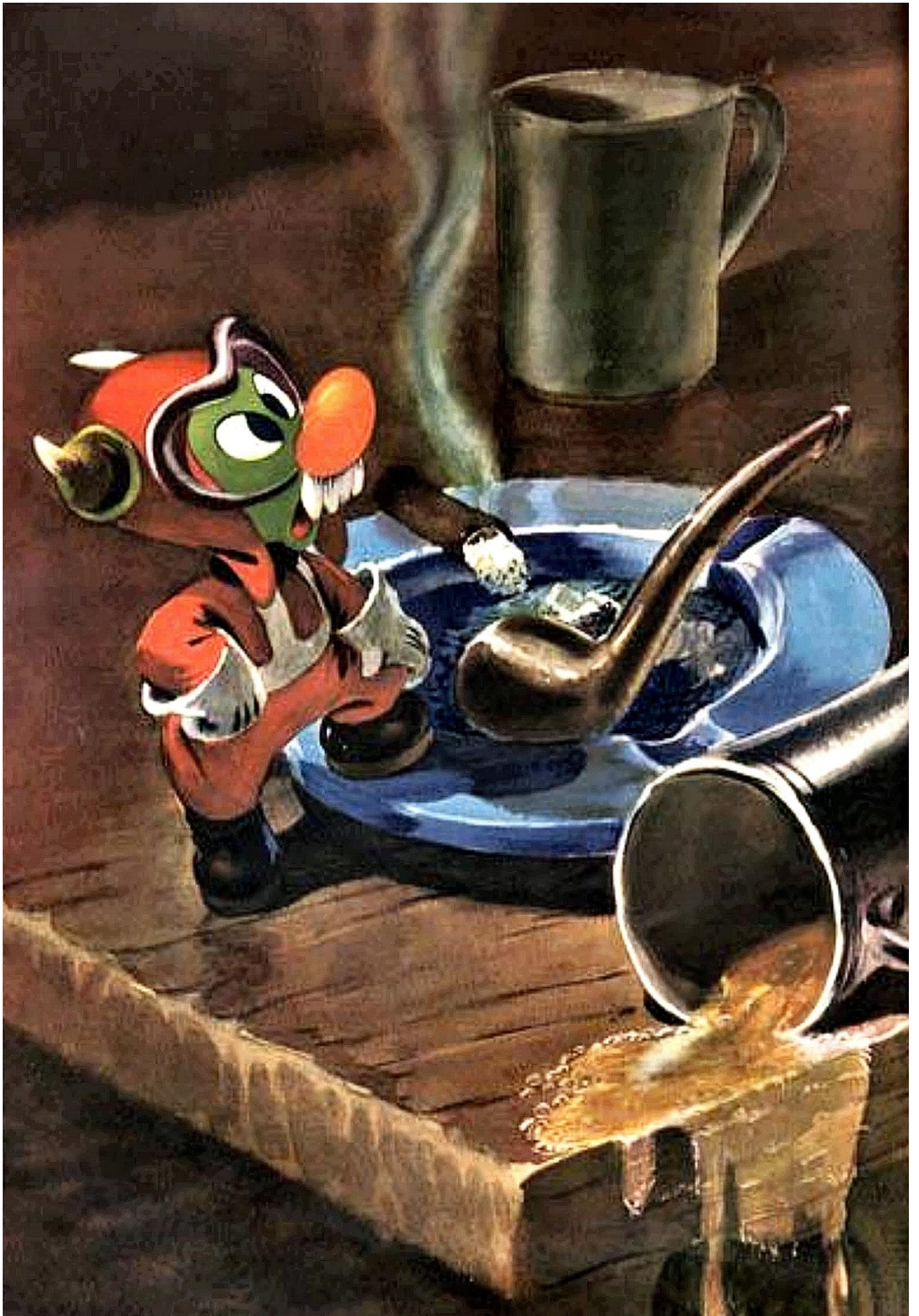
Стаффі отетерів. Він глянув на гремліна, потім на Гаса, а потім знову на гремліна. Гремлін тільки зиркнув на зморшкувату і неголену пику Стаффі з таким виразом, наче, "ви ніколи не чули про мене?"

У нього був ніс малинового кольору, схожий на картоплину, і цілком лиса голова з «в'ялими» різками. Очевидно, це був дуже старий гремлін.

Чоловічок був одягнений в червоний козушок і добре пошиті вельветові штанці.

У нього на голові, нахилений під кутом, який дозволяли роги, був зелений капелюх-дербі. Звичайно, гремлін був у своїх блискучих чорних черевиках з присосками.

Потім він заговорив, і його голос був напрочуд глибоким і хрипким.





- Хтось ще не чув про мене? - спитав чоловічок, зиркаючи на групу пілотів, які перед тим, дружно скочили вперед, схопивши свої кухлі з пивом, перш ніж їх зіштовхнули на підлогу.

Ніхто не промовив ані слова. Після цього гремлін обернувся, підморгнув Гасу і скотився по ніжці столу на підлогу. Він нашттовхнувся на двері, пробурмотів щось про побачення з п'ятинеллою і зник.

Першим оговтався Стаффі.

- Це, я гадаю, - сказав він, - був твій гремлін.

- Так. Це був гремлін Гас, - сказав Гас продовжуючи, спираючись на камін, курити свою люльку.

- Доброзичливий маленький тип, - саркастично промовив Джамфейс.

Гремлін Гас не втрачав часу, повідомивши про свій досвід іншим гремлінам, які чекали в ангарі.

- Ну, крига скресла! - оголосив він. - Я щойно представився декільком хлопцям, і ми можемо відтепер працювати відкрито.





Минуло три дні після того, як у їдальні з'явився перший гремлін.

Гас і Стаффі снідали після чергування на світанку. Раптом до кімнати влетів збуджений Джамфейс.

- Я бачив п'ятинеллу!- вигукнув він.

- Не будь йолопом, - сказав Стаффі і збирався сказати більше, коли, раптом, на іншому кінці столу почувся шелест шовку. Щось спритно проскочило поперек, ухиляючись від чайників, і зупинилося прямо перед Стаффі.



Це була п'ятинелла. Вона стояла там, поклавши руки на боки, і насолоджувалась їх здивуванням. Пілоти пильно роздивлялись її: від маленьких, елегантних, кучерявих ріжок аж до красивих білих чобітків, кольору «баклажан». Вона відвернулася від їхніх поглядів, потім глянула просто на Стаффі і промовила гучним, пронизливим, тоненьким голоском, що викликав тремтіння склянок на столі:

- Хто такий йолоп?

Стаффі просто завмер і дивився. П'ятинелла підморгнула Джамфейсу, впіймала фіранку, скочила на підвіконня і зникла за вікном.

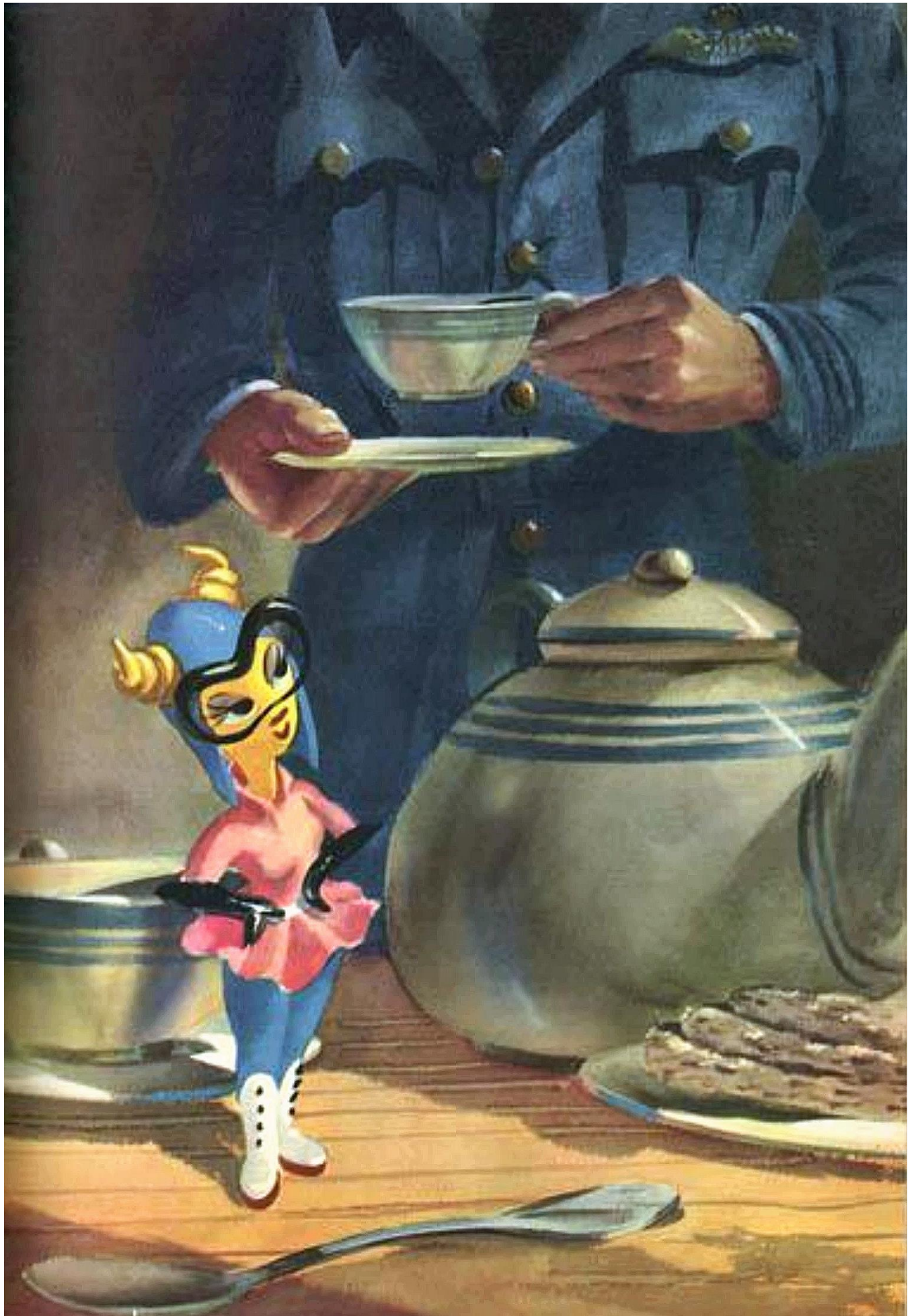
Джамфейс глянув на Стаффі і задоволено спитав:

- І хто тепер йолоп?

«Йолоп», який трохи розлютився, мовив:

-Ти, здається, знаєш багатьох людей. Можливо, скажеш мені, хто такі гремлини і чому вони тут.





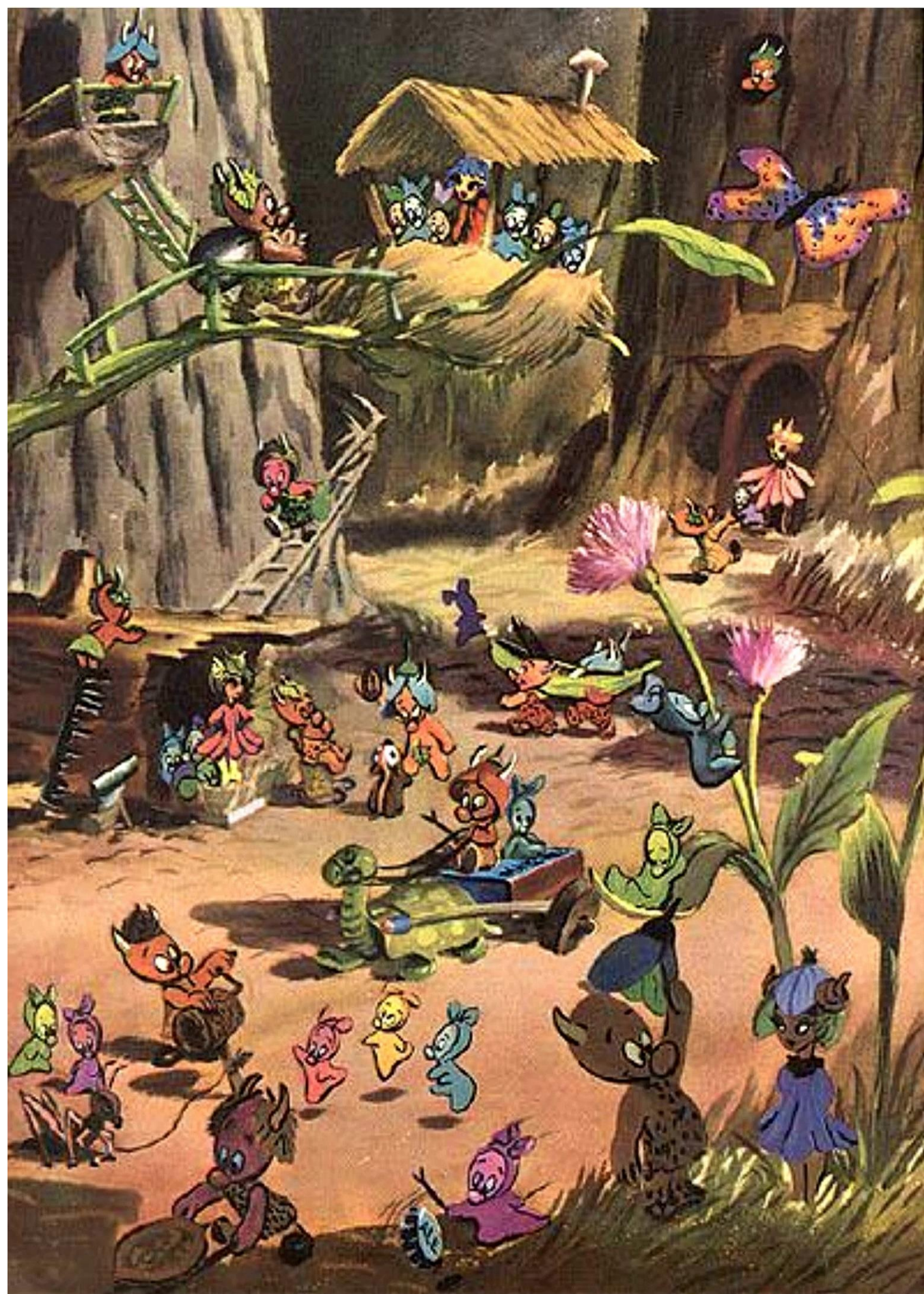
Гас відсунув своє крісло, закурив і розпочав свою історію.

- Це було багато років тому, - почав він, - навіть більше, ніж можна порахувати. Були часи, коли земля тільки почала прокидатися від сплячки. Англія тоді була краєм темних лісів і глибоких боліт і була цілком оповита рідким білим туманом.

Усі ці ліси та болота кишіли гоблінами і тролями, гобітами та ельфами. Вони були скрізь, за винятком одного прекрасного зеленого лісу, далеко на Півночі. Там жило плем'я кумедних маленьких людей, які цілком відрізнялись від решти. У них були кумедні ріжки, що виростали з їх кумедних голівок, і кумедні чобітки на їхніх кумедних ніжках. Ці чобітки мали дивовижну властивість; вони давали можливість ходити догори дригом гілками дерев.

Ці маленькі чоловічки провадили щасливе і мирне життя, аж поки не прийшли люди.

Але вони не попередили про вторгнення, бо одного ранку світ чоловічків раптом наповнився потужним гуркотом, який захитав їхні маленькі будиночки і навіть великі дерева. Прийшов гуркіт від безлічі чудових вантажних автомобілів, які під'їхали до краю лісу. З вантажівки вистрибнули робітники і почали рубати дерева, що викликало жах в лісових мешканців. Серед племені було велике занепокоєння, коли вони готувалися залишити свої домівки. Молодь та жінки поспішно запаковували всі свої речі, а старші лютували, погрожуючи стисненими кулачками велетням, які руйнували їхні домівки. Але все, що почули робітники - шелест листя на лісовій землі. Маленьким чоловікам не лишалось нічого, окрім, як швидко рухатися до пагорбу поблизу, де вони просто посідали і спостерігали за людьми, які руйнували їхні житла. Вони спостерігали, як рубали і пиляли, поки не забрали всю деревину разом з корінням дерев, які викопали кирками та лопатами. Потім люди привезли величезні катки, якими важко і гладенько втрамбували землю так, що той, хто побачив це місце вперше, навіть не повірив би, що тут колись був чудовий зелений ліс. Минали дні і маленькі чоловічки побачили масштабне будівництво на місці, де був ліс. Коли, нарешті, завод був закінчений і з димаря повалував дим, вони вирішили, що настав час діяти.



Гремліни послали розвідників, які підкралися до заводу і зазирали у вікна. Увечері вони повернулися із звітом: завод виготовляв літаки. Тож тієї ночі вождь скликав нараду, і після довгого обговорення було урочисто досягнуто угоди...

- Ми будемо слідкувати за цими великими олов'яними птахами, куди б вони не поїхали, - присягнувся вождь за всіх, - щоб помститися за знищення наших будинків. Ми робитимемо їм шкоду і дражнитимемо людей, які літатимуть ними, поки не отримаємо цілковитого задоволення за всю шкоду, яка була нам заподіяна.

З цієї миті, певний час люди навіть не підозрювали про те, що кожен літак, що вийшов із заводу, перевозив на борту маленьких «зайців».

- Я вірю, - підсумував Гас, - ясно вам, бовдури. Тепер подай мені хліба, Стаффі, і замовкни!

Із часом ставало все очевиднішим, що гремліни залишилися.







Коли Гас здійснив вночі вимушену посадку на ораному полі після втрати курсу, командир затягнув його до свого кабінету і почав докоряти. Гас жорстко стояв на своєму.

- Ну, бачте, сер, - сказав він, - я кружляв у темряві неподалік аеродрому, коли гремлін просунув голову через вікно і сказав: - Добрий вечір. Чи знаєте, де ви є?

Я, звичайно, сказав, що знаю, і нехай забирається негайно. Тоді він трохи відбіг подалі, сів збоку коло кабіни і промовив:

- Чи ви абсолютно впевнені, що знаєте, де знаходитесь?

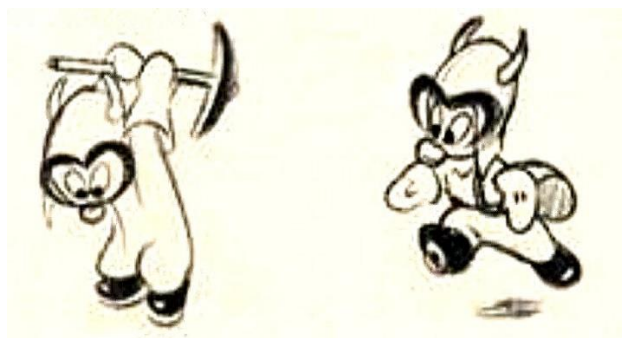
- Йди геть, я намагаюся зосередитися, - сказав я.

Після цього він просто заліз в кабінку і сів на компас переді мною, звисивши ноги. Це був нічний летючий гремлін із сяючим обличчям, що трохи збентежило мене тоді.

- Відверто кажучи, я справді вважаю, що ти не маєш найменшого уявлення, де зараз знаходишся, - промовив він.

Тоді я раптом озирнувся і зрозумів, що заблудився.

Потім була розповідь Джамфейса про те, як він дорогою з Берліна потрапив у піддон з бензином.



- Морські гремлини дістали мене, - сказав він.
- Що ти маєш на увазі? - спитав Баррі.
- Ну, - сказав Джамфейс, - вони, мабуть, приїхали з прибережної командної станції, де багато літали з ВМС і стали дуже морськими бо носили моряцьку форму з маленьким жовтими кожушками.

Один з них потрапив до мого літака, але ми його не знайшли, аж поки не опинилися на півдорозі до Берліну. Тоді гремлін Джамфейс підійшов, поплескав мене по плечі і повідомив, що борту присутній морський гремлін.

-Що він робить? – спитав я.

Гремлін Джамфейс відповів:

- Він сів на твій бензобак, просвердлив отвір у верхній частині і заліз усередину.
- Навіщо він це зробив?

Гремлін Джамфейс глянув на мене, як на цілковитого йолопа, і терпляче мовив:



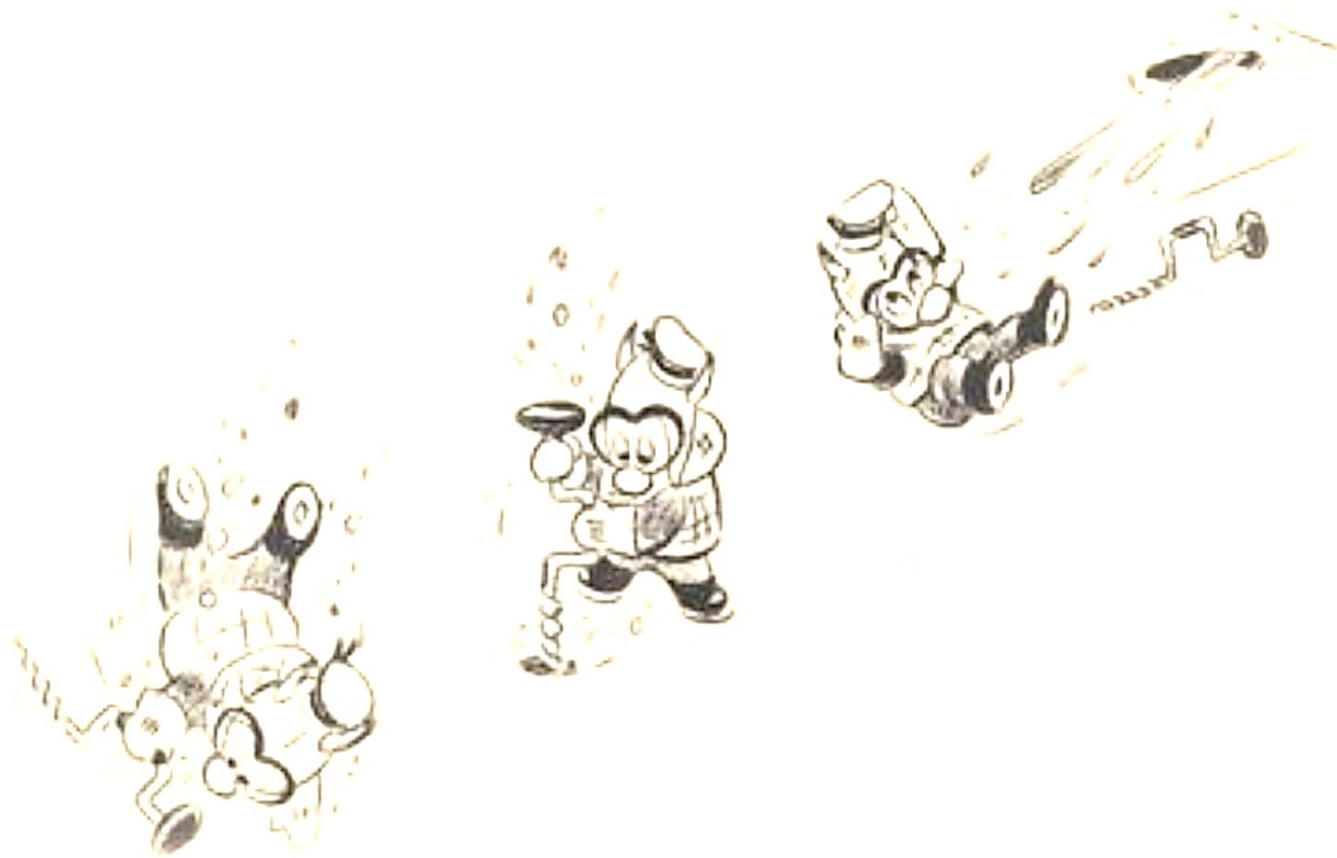
- Ну, звичайно, шукав свій човен. Як тільки морський гремлін побачив, що всередині не було жодного човна, він просвердлив ще одну дірку в днищі бака, щоб знову вийти, і якби я сам її не закрити, у тебе не залишилося б палива, і двигун уже давно б зупинився; нас би збили і взяли в полон.

- Розумієте, - радісно сказав Джамфейс. - Я вже почав вмовляти його працювати на правильних маршрутах. Гремлін Джамфейс - це дуже гарний гремлін.

- Як ти це робив? - спитав Гас.

- Згодовував йому використанні поштові марки, - сказав Джамфейс.

- Що?



- Кажу, що використовував поштові марки. Це єдине, що вони їдять. Спеціальні трансатлантичні марки для доставки авіапоштою є найбільшим смаколиком для них.

- Я не вірю, - сказав Гас і пішов шукати використані поштові марки, які він зможе запропонувати Гремліну Гасу наступного разу.



Але гремлін Гас, схоже, не реагував на поштові марки, і сам Гас все більше хвилювався. Це спало на думку одного ранку, невдовзі, коли Гас змагався з купою Мессершміттів 109 та Хайнкелів 111, над Ла-Маншем.

Він влучив в одного з Хайнкелів, що пірнув, залишивши довгий слід диму і мало не зіткнувся з іншим, коли, глянувши у своє дзеркало, побачив у себе на хвості Месершмітта, що плювався на нього вогняними кулями та снарядами. Гас побачив навіть більше: дим валував з крила його правого борту саме там, де був бензобак. Крізь дим він побачив гремліна Гаса, що ставши на коліна, грався з розпеченим полум'ям величезного ударного пальника на отворі у крилі на самісінькому бакові.

Тільки коли все крило зайнялося, Гремлін Гас відскочив убік, заліз у кабінку і сів на коліно Гаса. Він так сміявся, що певний час не міг говорити.

- Тобі краще стрибнути, перш ніж розіб'єшся, - нарешті сказав він. - Тобі краще стрибнути!

У Гаса не було вибору. Він відкрив капот, розстебнув паски, перевернув свою машину і випав. Гремлін Гас стрибнув з ним, міцно вчепившись за реміні парашута. Разом вони знову і знову вступали в сотні божевільних сальто, поки Гас не витягнув кільце і вискочив парашут, що потягнув їх поштовхом догори.





Коли вони летіли вниз, Гас дивився на чоловічка, який щасливо сидів на пряхці парашута, діловито шліфуючи свій відбійник.



- Ти - маленький чортик! - сказав він, піднімаючи гремліна двома пальцями і простягаючи його на відстань руки. - Я хочу скинути тебе. Це вдруге, коли ти зруйнував мого літака і ледве не вбив мене. Чому ти, гремліне, так поводишся?

Але гремлін Гас лише насупився.

- Хтось коли-небудь робив щось таке, щоб зашкодити вам? - запитав Гас. - Я знаю, що не робив цього.

Велика солона сльоза витекла з ока гремліна Гаса і прокотилася по щоці.

- Ви, люди, вирубали ліс гремлінів, - промовив він, крізь сльози, - і подарували землю вашим гігантським олов'яним птахам".

- О, так, це біда! Подивись сюди: ці олов'яні птахи - літаки, допомагають нам боротися, щоб врятувати наші домівки - і ваші- теж. Якщо ви допоможете нам виграти цю війну, ми дамо вам, найглибший ліс в Англії. Давайте об'єднаємо сили і воюватимемо разом. Хіба це не досить справедливо?

Але перед тим, як гремлін Гас зміг відповісти, вони приземлилися прямо в Ла-Манш. Після цього йому знадобилися всі сили, щоб чіплятися за волосся Гаса, тоді, коли вони три години плавали в холодній воді. Весь цей час Гас сперечався з одним міркуванням, і нарешті переміг.



Гремлін Гас сидів нерухомо кілька хвилин. Потім дуже повільно, ризикуючи відчепитися і потонути, він поповз вперед. Нахилившись над чолом господаря, він витер сльози з його очей крихітною маленькою хустинкою.



Через чотири години їх забрав R.A.F., рятувальний екіпаж, що приземлився в маленькому селі на узбережжі Сассекса.

Якось, за декілька днів, увечері, коли пілоти знову пили ель в кав'ярні, і теревенили лише про гремлінів і п'ятинелл, до кімнати ввірвався збуджений Джамфейс.

-Я щойно знайшов гніздо віджетів, - сказав він і врочисто озирнувся.

- Віджетів? - спитав Стаффі. - Ніколи про них не чув!

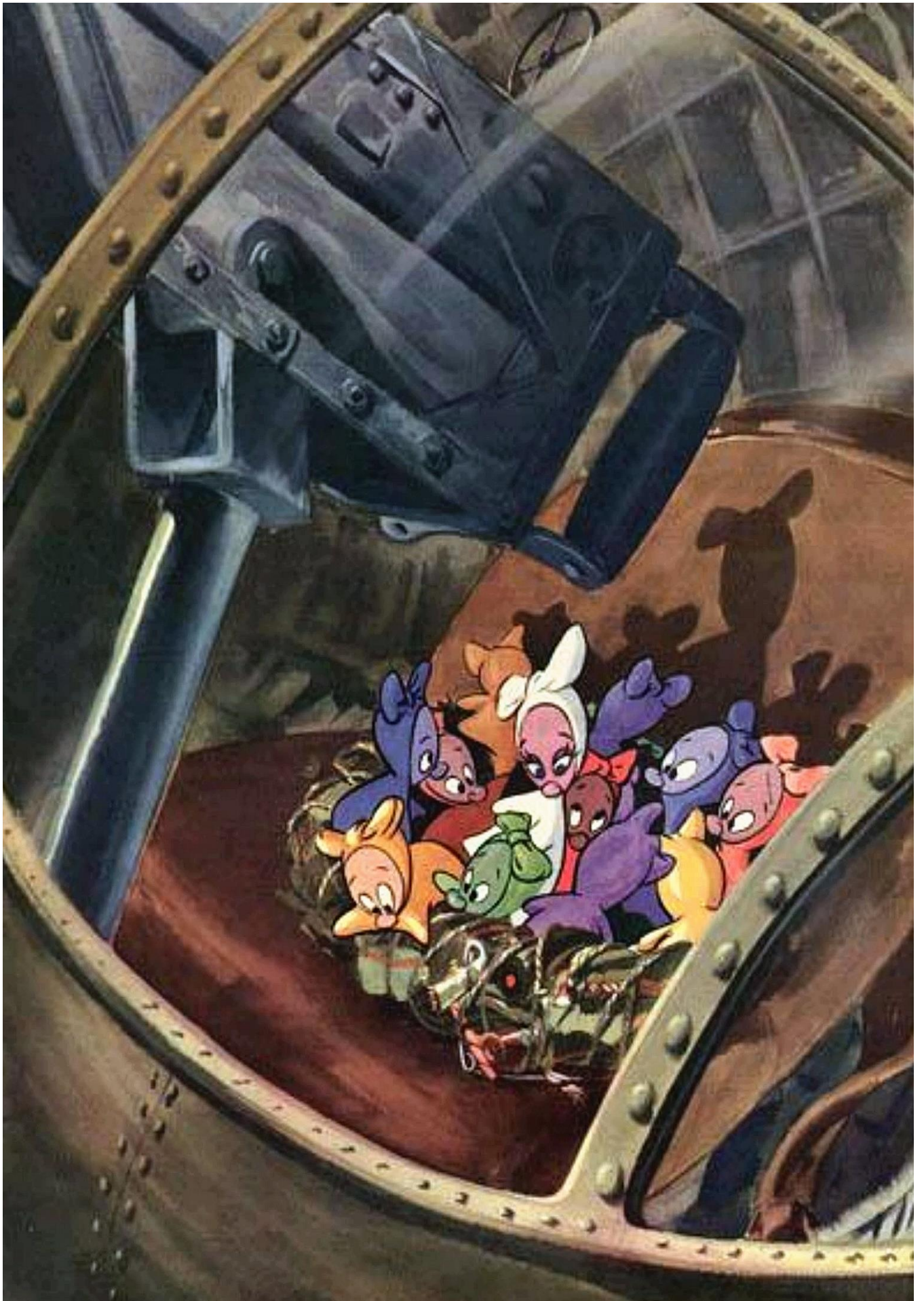
Але Джамфейс продовжував:

- Як я вже сказав, щойно знайшов гніздо віджетів. Воно розташоване у задній башті мого літака. Їх було дванадцять - зовсім молоденьких.

- Хто такі віджети? - спитав Гас.

- Все дуже просто, - сказав Джамфейс. - Віджети - це молодняк гремлінів і п'ятинелок. Ніхто не знає, ким вони стануть, коли вони виростуть, самцями чи самками, але, зазвичай, це самці; в кожному гнізді з дванадцяти віджетів лише один з часом перетвориться на п'ятинелку".





Але Стаффі не повірив йому.

- Всі ці балачки про віджетів є цілковитою нісенітницею. І, більше того, Джамфейсе...

Але йому не дали закінчити речення. Вся кімната раптом наповнилася писками і криками, наче ціла армія маленьких істот кинулася на Стаффі суцільною масою.

Вони видерлися йому на плечі і потягли за волосся, заціпали за носа, і смикали, лоскотали та дряпали його, поки він не кинув цигарку. Двоє з них підхопили ци-

гарку, підняли її на свої плечі і, трохи розбігшись по верху черевика, загнали гарячий кінець, як таран, в кісточку.

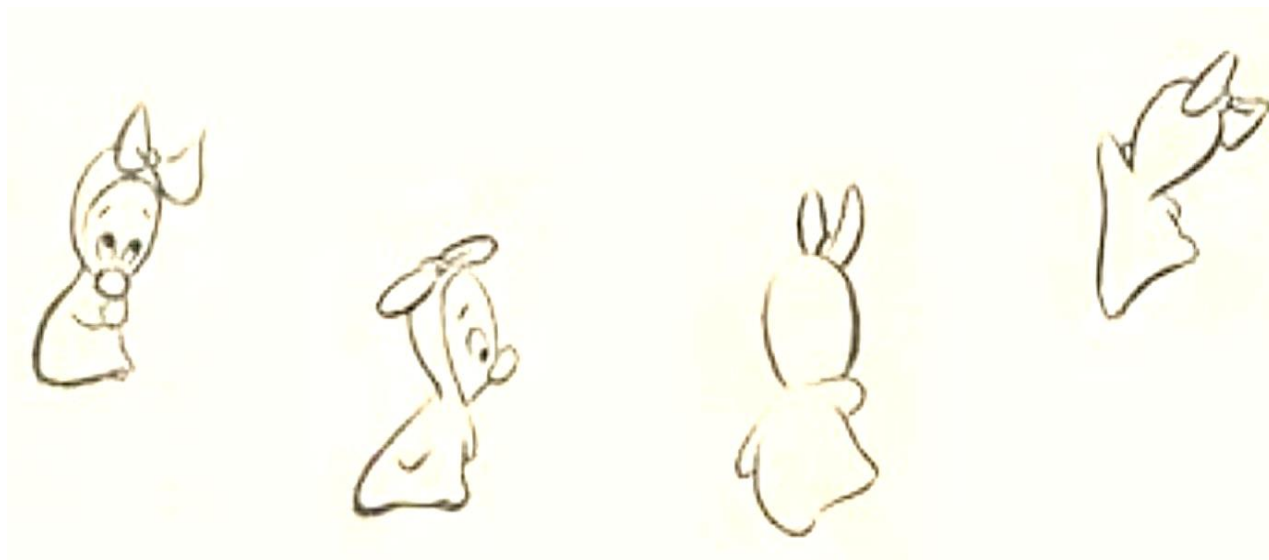
Стаффі з криком підскочив. Його кухоль з пивом пролетів кімнатою і розбився на підлозі.

Віджети, дуже задоволені своєю роботою, позирали на Стаффі. Але, немов журавлі, вони не могли бачити над щиколотками, бо були такими маленькими, що вам довелося б тричі подивитись, перш ніж впевнитись, що вони там.

Тоді ватажок віджетів заговорив, і його голос був схожий на писк миші.

- Що, - спитав він, - є повною і цілковитою дурницею?

Але Стаффі не відповів. Тож віджети розвернулися і по черзі вийшли з кімнати.





Тоді Стаффі розповів, як, патрулюючи на висоті тридцять п'ять тисяч футів, він пролетів через одну з величезних кульових хмар і потривожив рій спандул.

- Ці спандули, - сказав він, - страхітливі істоти. Вони є різновидом висотних гремлінів, які живуть на величезних білих купчастих хмарах і цілими днями їдять град.

Їх можна знайти лише на висоті понад тридцять тисяч футів. Спандули, принаймні, втричі більші, ніж звичайні гремліни, і, наче, спеціально створені для роботи на висоті. Їхні тіла вкриті довгим чорним волоссям, що захищає від морозу. Вони плоскі і тонкі, а тому, не чутливі до атмосферного тиску. Їхні обличчя подібні до кисневих масок - що, ймовірно, допомагає їм дихати розрідженим повітрям.

- У тих, кого я бачив, - продовжував Стаффі, - не було ніг - просто короткі руки в присмоктуючих рукавичках. Вони прикріпилися до моїх крил і нагадували випране шмаття, що тріпотіло на вітрі. Спандули висіли там і задували холодне повітря на передній край. Шари льоду почали вкривати весь літак. Поки вони працювали, то хрумтіли градом, і шум від хрумкоту звучав, наче грім.

Природньо, що я закрутився і не злетів вище за двадцять тисяч футів, до цього часу лід розтанув. Найсмішніше полягало в тому, - підсумував Стаффі, - що один старий спандул потрапив у мій правий елерон і помчав разом зі мною. Щойно ми знизилися нижче двадцяти тисяч, він просто розплавився, і все, що залишилося на крилі, це пара присмоктувальних рукавичок і вологий пластир з кількома чорними волосинками, що прилипли до нього.





Це сталося за десять днів. Гаса «приклало».

У нього була температура близько 39° і голова, гаряча, наче кухонна плита. Очевидно, що у нього був грип, але він «воював» з медиками та відмовлявся визнавати це. Він стояв біля свого літака, недбало спостерігаючи за іншою машиною, що облітала поле, щоб приземлитися.

Якраз в ту мить, хтось висунув голову у вікно найближчого будинку, і закричав: -Червоний винищувач-2, червоний винищувач-2. Приготуватись до виконання наказів у повітрі.

Гас застрибнув до кабіни свого винищувача, миттєво одягнув парашут, пристібнувся, увімкнув запалення, пуск і злетів вдалечінь.

Гремлін Гас, який вже пройшов невеличку підготовку і був на шляху до того, щоб стати гарним гремліном, піднявся на плече свого господаря і прошепотів:

- Ти не можеш літати з грипом, не можеш літати з грипом; краще не намагайся, краще не намагайся.

Але було вже пізно і Гас все вирішив. Про те, як він приземлився, він так і не дізнався. борт опустився так раптово і бурхливо, що ледь не зайшов крилом в землю. Гас побачив лише те, що сталося. Ціла група гремлінів, що стояли біля кабіни, здійснила стрибок у бік на крилі саме тоді, коли літак злетів.

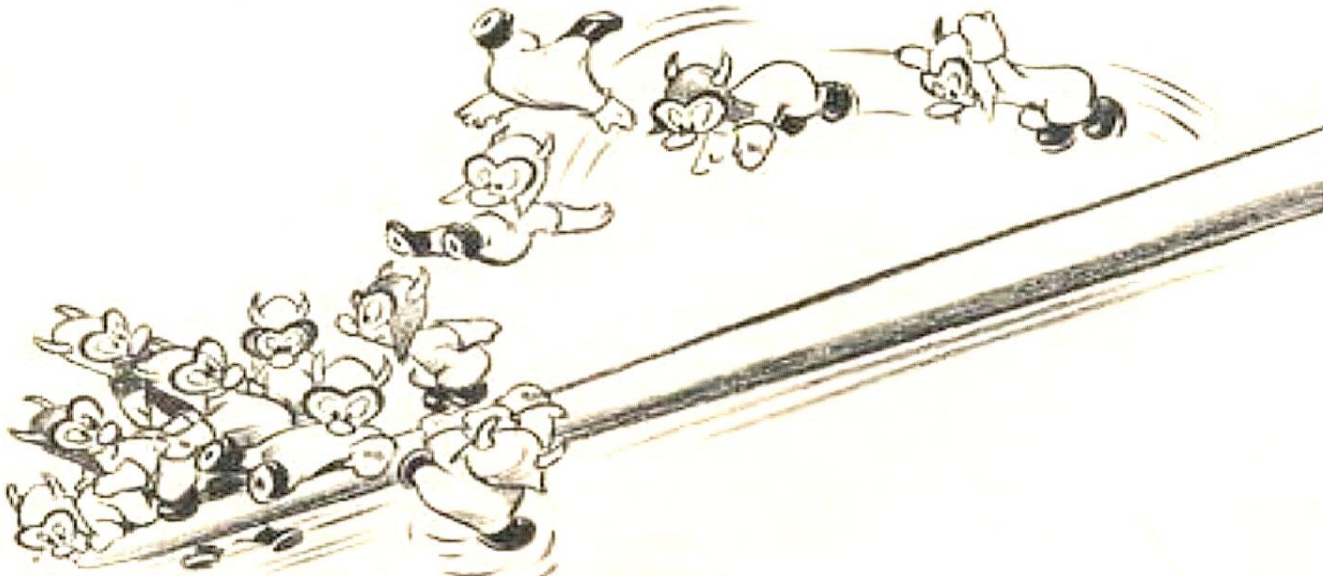
-Диспетчер викликає Червоного 2. Літак, двадцять тисяч футів над Севеноаксом, спрямовуйте на 210 ° і піднімайтеся для перехоплення. Кінець зв'язку.

- Вітаю, диспетчере, це червоний 2, відповідаю; повідомлення отримав та зрозумів - кінець зв'язку.

Гас стабільно піднімався до двадцяти тисяч футів. Його морозило. Маленькі краплинки холодного поту почали виступати на лобі та бігати кисневою маскою, а гремлін Гас все ще сидів на своєму плечі і шепотів:

- Ти не можеш літати з грипом, не можеш літати з грипом. Будь уважним, що ти робиш, будь обережним, що коїш.

Гас був ні живий, ні мертвий. Гремлін Гас таки мав рацію; ви не можете літати, коли хворієте. У нього паморочилось в голові. Він часто кліпав вологими очима.



Потім він його побачив. Спершу око вловило лише відбите сонячне світло. Поступово, коли цятка трохи наблизився, то перетворилася на крихітний літак. Він прямував на південь і летів дуже швидко.

Гас переключився на своє радіо.

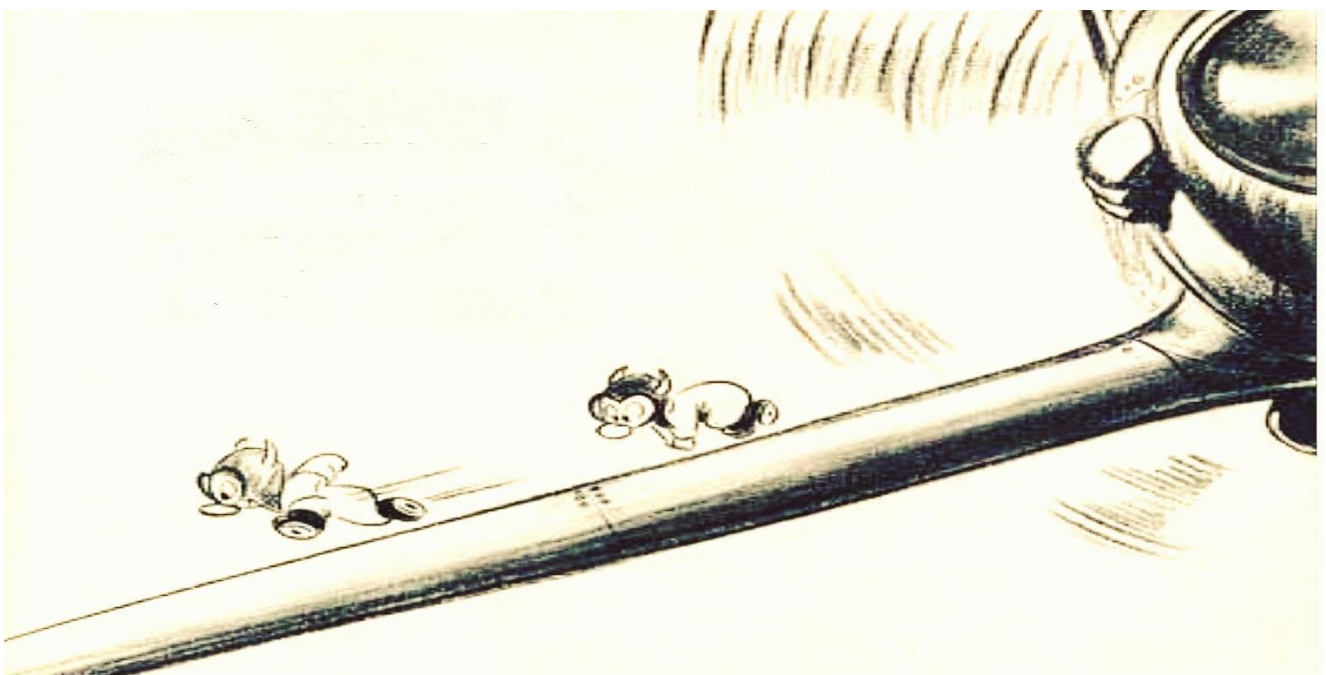
- Червоний 2 викликає диспетчера. Бачу ворога, бачу ворога, вступаю в атаку. Кінець зв'язку.

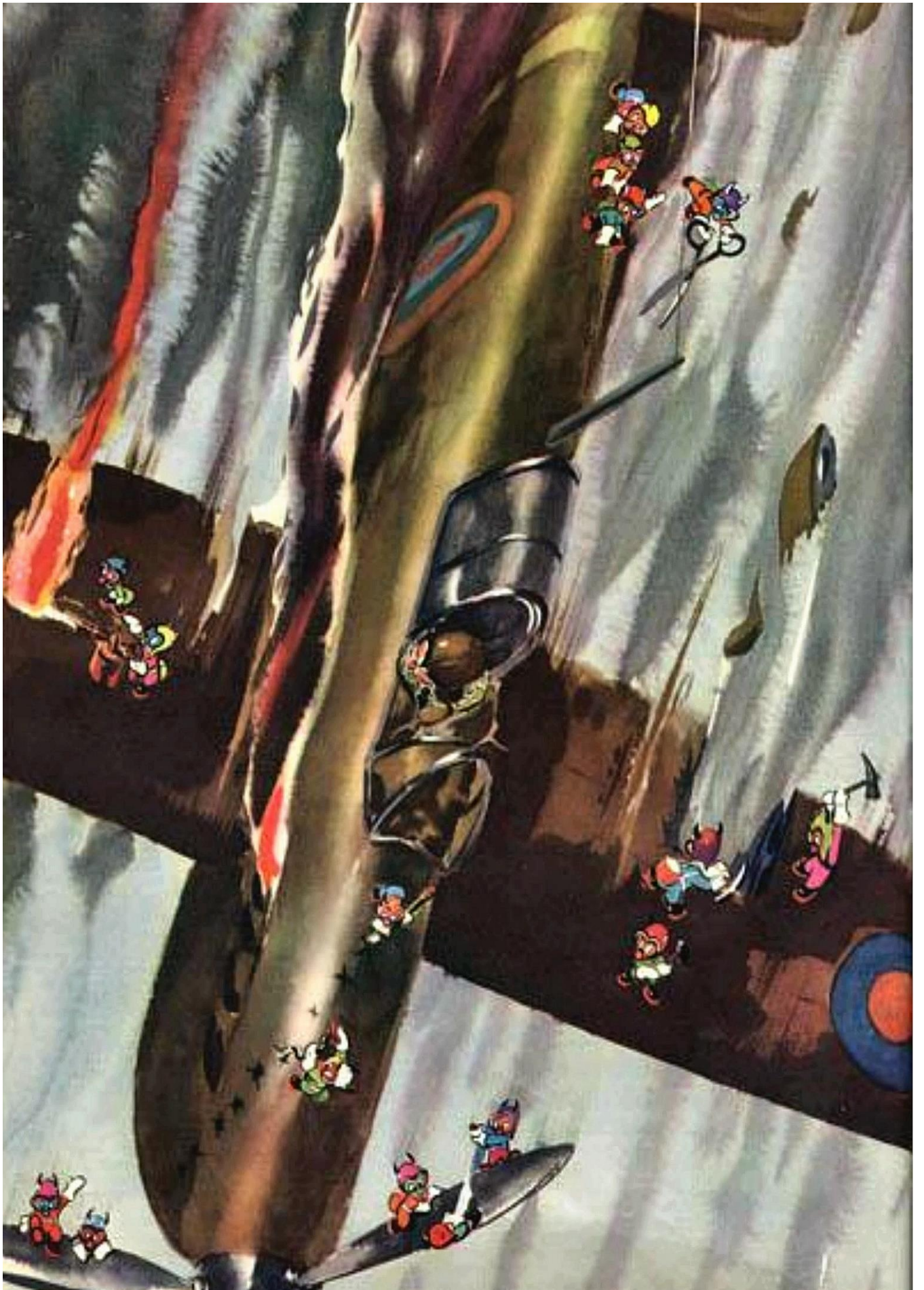
- Привіт, Червоний 2, контрольний виклик. Повідомлення отримано.

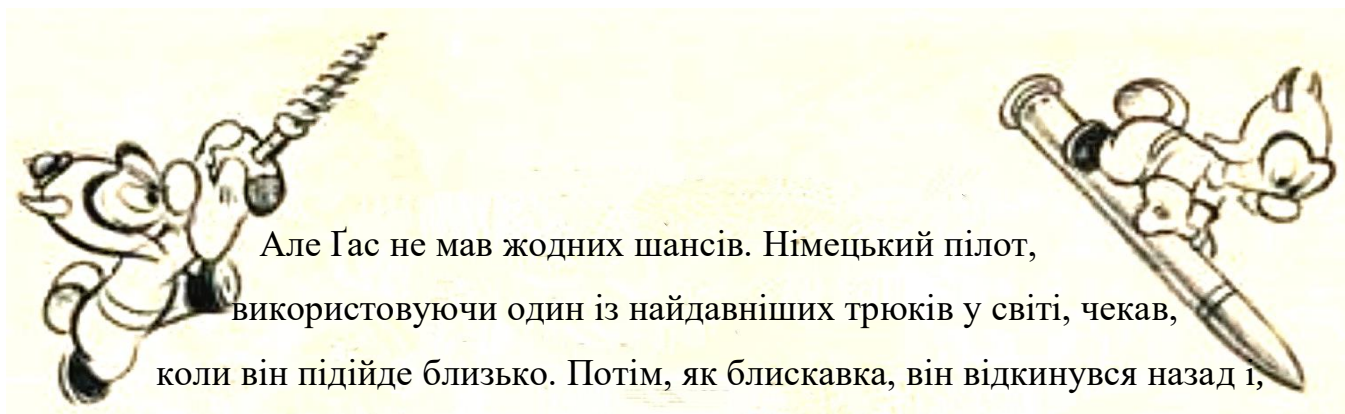
Він наздоганяв, але не досить швидко. Німець помітив його і помчав щодуху.

«Краще вимкнути двигун, це завжди допомагає» подумав Гас.

Так, це допомогло, але на мить.







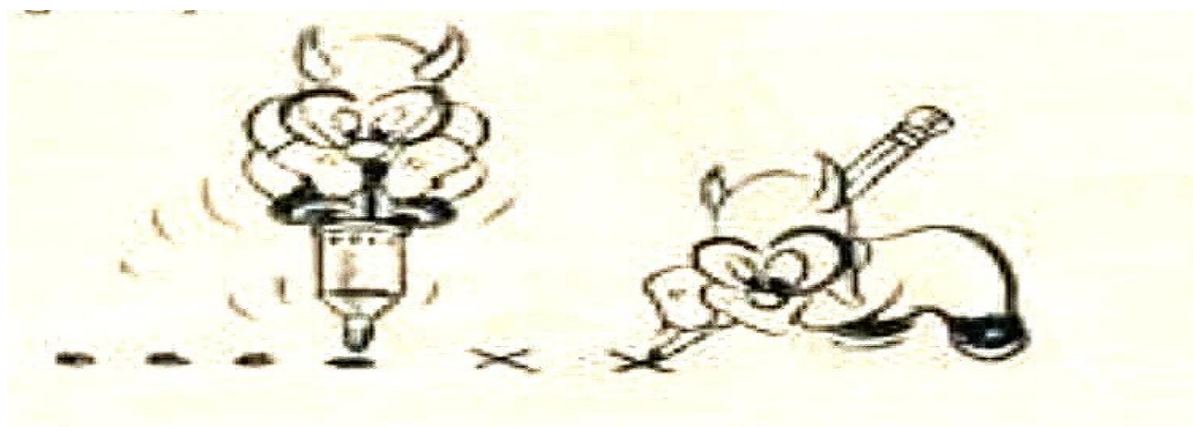
Але Гас не мав жодних шансів. Німецький пілот, використовуючи один із найдавніших трюків у світі, чекав, коли він підійде близько. Потім, як блискавка, він відкинувся назад і, одночасно, лише трохи дав капця. Хайнкель, здавалося, завмер у повітрі і промчав повз винищувача, перш ніж Гас встиг щось зробити.

Німецький винищувач чекав на нього. Він зрешетив британця від носа до хвоста, коли той проходив повз нього. Права нога Гаса злетіла з педаля. Він зловив дві кулі, одну - в колінну чашечку та іншу - в щиколотку.

Нога пекельно боліла та сильно кровила. Винищувач майже вийшов з-під контролю, оскільки на крилах були гремліни, які свердлили отвори, смикали за контрольні кабелі та стукотіли по кришці кабіни. Банда, щонайменше, дванадцяти чоловічків, працювала на бортовому баку дрилями!

Все пішло не так. Голова Гаса крутилася і все вкрилось туманом.

Як знайшов посадкове поле, він не пам'ятав. Він також не знав, як двигун продовжував працювати, або як сам зумів залишатися в свідомості, щоб відновити контроль. Єдине, що пам'ятав: висадився на ораному полі приблизно за сто ярдів від своєї мети і перевернувся на спину.





Гас чітко бачив, що сталося. Він бачив, як гремліни тисячами вишикувалися вздовж краю посадкового поля, і спостерігали за ним, чекаючи свого шансу. Він побачив їх в ту мить, коли було вже пізно щось робити.

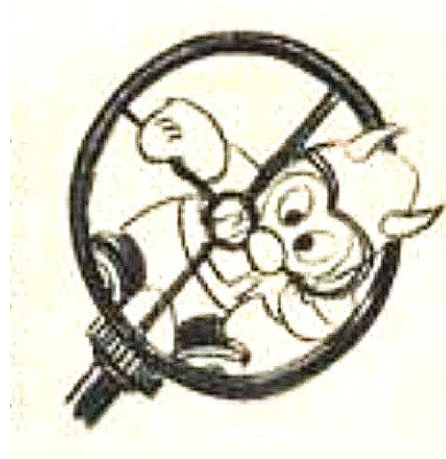
Гремліни, що заповнили ціле поле, перенесли літак на плечах, біжучи швидше від вітру. Оскільки всі вони були атлетами, то мали маленькі білі шорти з синьою смужкою на одному боці. Замість відсмоктувальних черевиків були лаковані шкіряні черевички на шипах. Вони пробігли десь сто ярдів і зупинилися. Головний атлет-гремлін сказав:

- Зверніть увагу на пальці ніг, вони рухаються. Бачте, пальці рухаються. Один-два-три, вниз!" Потім вони кинули його і втекли до сусіднього лісу.

Коли Гас приземлився, до злітно-посадкової смуги було ще сто ярдів. Диспетчер, спостерігаючи здалека, одразу зрозумів, що сталося.

Гас пролежав у лікарні багато тижнів. Він проводив дні у маленькій темній кімнатці, з довгою шиною на правій нозі.

Весь цей час гремлін Гас сидів на спинці ліжка над головою і пильнував.



Всі колеги з його ескадри прийшли провідати його. Історії, що вони розповідали про роботу гремлінів, трохи лякали.

Якось вночі гремліни перенесли посадкові вогні на сусіднє поле. Часто вони змінювали положення маркерних маяків вночі та знімали орієнтири вдень.

Потім Гас заговорив трохи приглушеним голосом:

- Подивіться сюди, друзі. Ви можете подумати, що я марнував усі ці тижні в лікарні - але це не так. Я поставився до проблеми гремлінів якнайсерйозніше, і, думаю, що знайшов рішення.

Ви нехтували своїм обов'язком, а тепер послухайте.

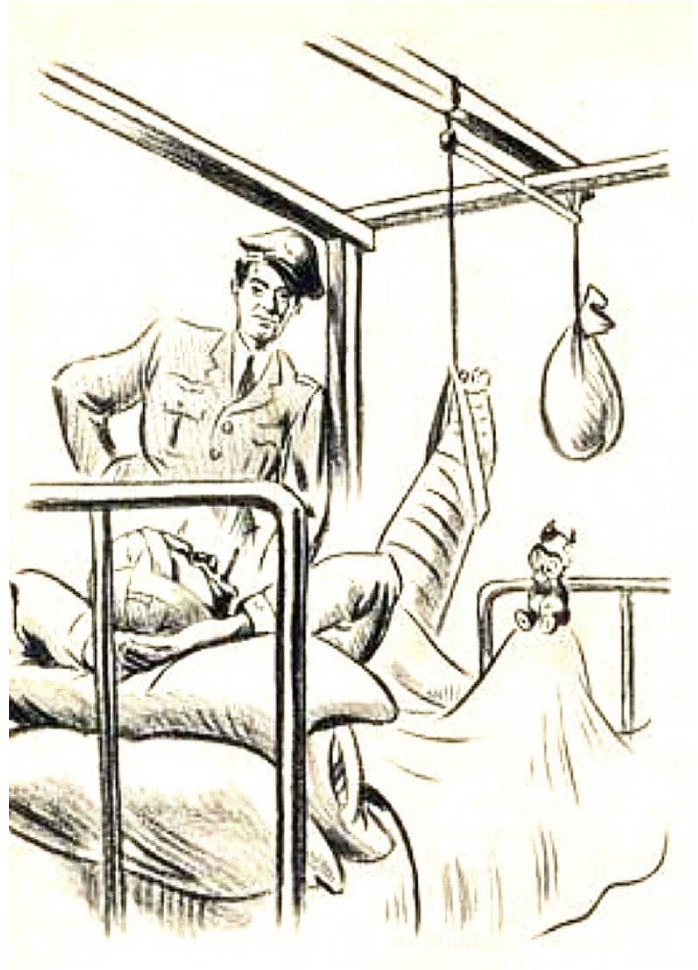
І поки хлопці збиралися разом, Гас дуже докладно виклав свої плани щодо першої Навчальної Школи Гремлінів.

Через три дні НШГ запрацювала і Джамфейс встановив великий знак на вулиці біля першого ангара, де написав: НАВЧАЛЬНА ШКОЛА ГРЕМЛІНІВ.

Гремлінам довелося пройти два окремі курси тренувань. У правому куті ангара стояла велика табличка із зазначеною «ПОЧАТКОВОЮ НАВЧАЛЬНОЮ ШКОЛОЮ», а в лівому куті - ще одна така сама, велика, на якій було написано НАВЧАЛЬНА ДОСЛІДНИЦЬКА ШКОЛА.

Гремліна Гаса привезли з лікарні та призначили відповідальним за початкову школу. Він працював з ранку до вечора, бігаючи туди-сюди, наглядав і допомагав, лаяв та заохочував.

Перше, що побачили гремліни, коли вступили до школи, - це дуже старого літака. На його фюзеляжі були намальовані великими червоними літерами слова НЕ



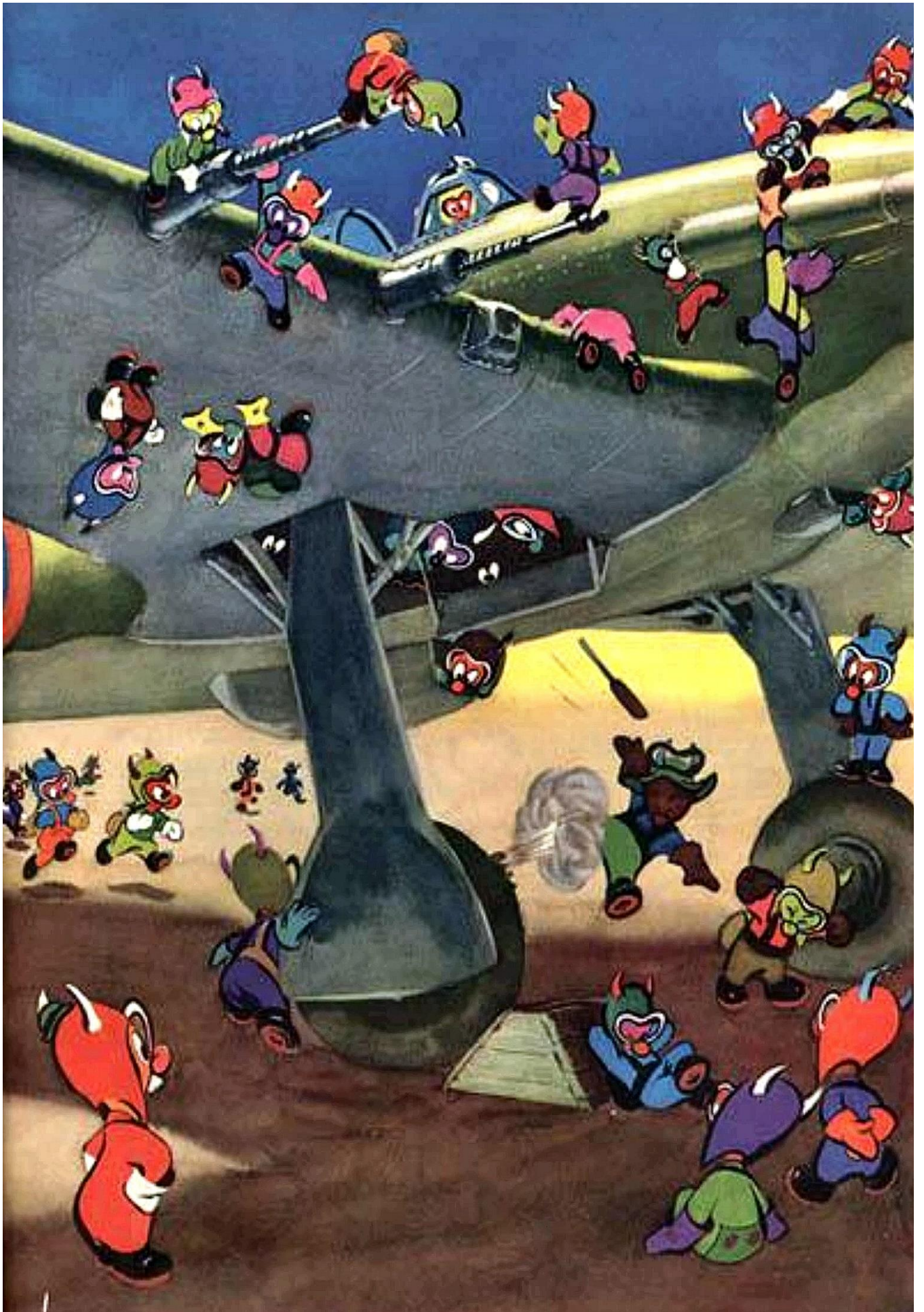


ЧПАТИ. Всі вони ки-
нулися вперед, сіли на ма-
шину і негайно почали, як
завжди, робити отвори в
крилах, возитися з двигу-
ном і робити все те, що
викликає в пілотів багато
клопоту. Але вони діс-
тали страшенний шок.
Щойно хтось починав
свердлити отвір у фюзе-
ляжі, як потік старого мо-
торного масла вистрілю-
вав і бив йому в обличчя.

Кожен дротик, до якого торкався гремлін, мав достатню кількість струму, щоб ви-
кликати електричний шок! Якщо хтось почав стрибати на крилах, то його відкидало
таємною пасткою у відро із зеленою фарбою, вміло розміщене неподалік.

Це псувало одяг, а гремлини, особливо чутливі до свого вбрання. Зазвичай вони
були настільки розлючені та принижені, що вирішили більше ніколи не стрибати на
крилах.



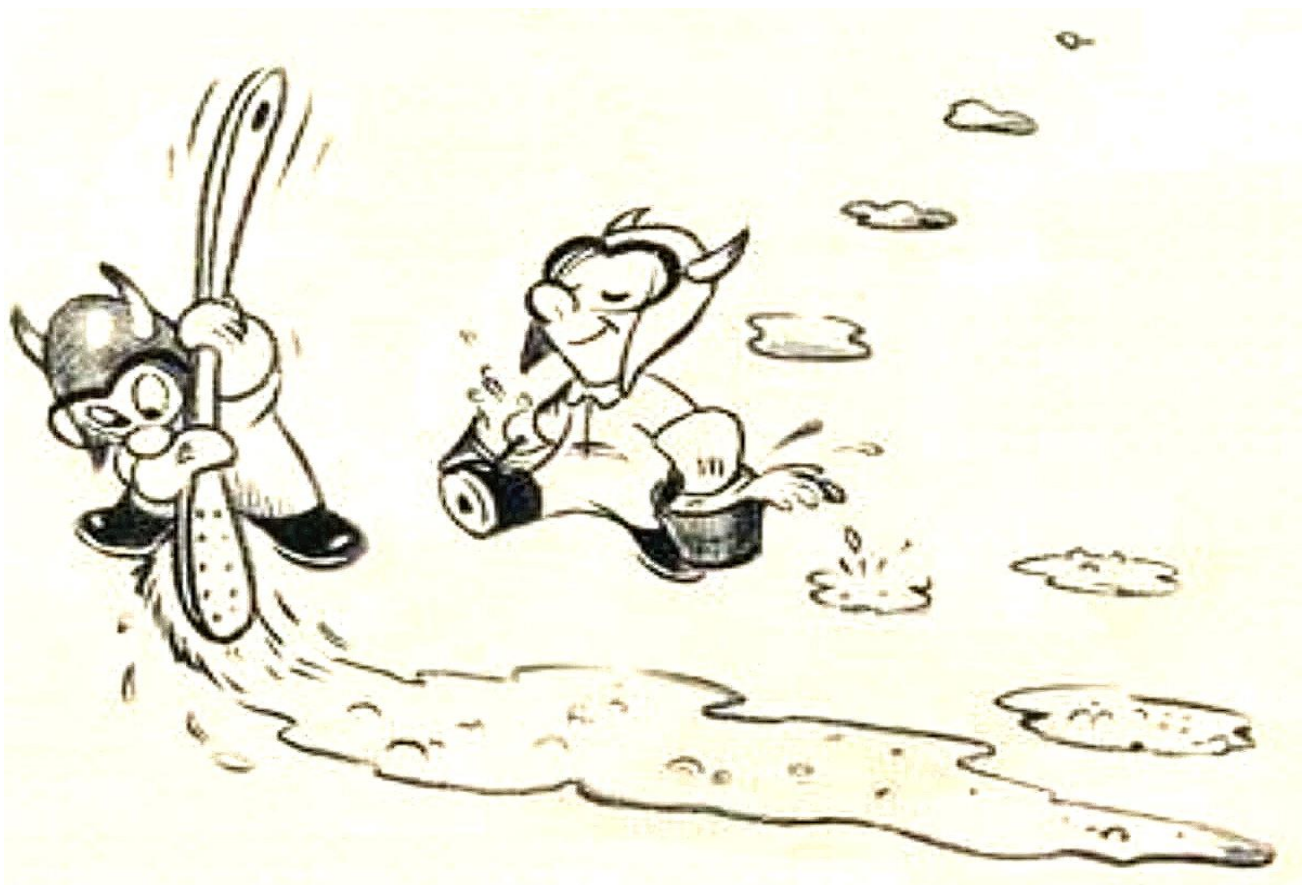




Процес навчання в ПНШ продовжувався, поки, нарешті, всі Гремліни не були вилікувані від усіх своїх вад. Це все було дуже добре, але, звичайно, цього було недостатньо. Гремлінів тепер вже вчили не бути поганими, але їх не вчили бути хорошими. Так вони стали негативними гремлінами.

Але тепер вони були готові до школи підвищення кваліфікації, де керував гремлін Джамфейс.

В НДШ був ще один старий літак, але цей був дуже розбитий.



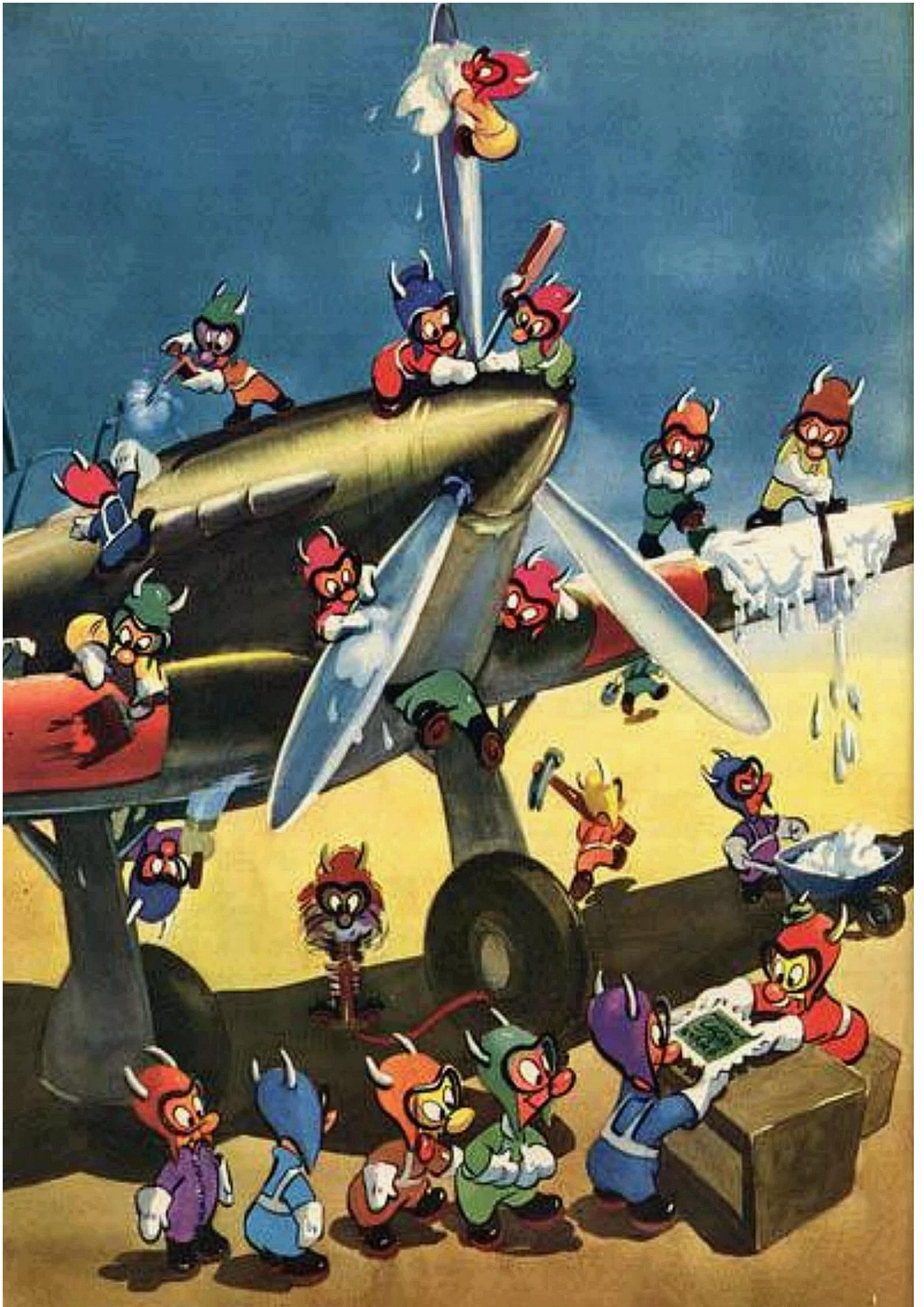
Все було або зігнуте, або потріскане, або зірване; на крилах був лід, а на лобовому склі - плями. Гремлін Джамфейс з торбою використаних поштових марок, перекинутою через плече, обійшов всіх гремлінів, спонукаючи зайти до нього та відремонтувати машину.

Задоволені перспективою отримати улюблену їжу, вони негайно почали працювати. Вони витирали лобове скло і розморожували крила. Вони випрямили лезо гвинта. Вони латали проколи і зашивали порізи. Вони зупинили витoki і закупорили отвори, і кожного разу, коли вони робили невелику роботу, гремлін Джамфейс підходив і давав їм використану поштову марку. Щоразу, коли він думав, що його ніхто не шукає, напихав власну пельку. Він робив це чудово ба-



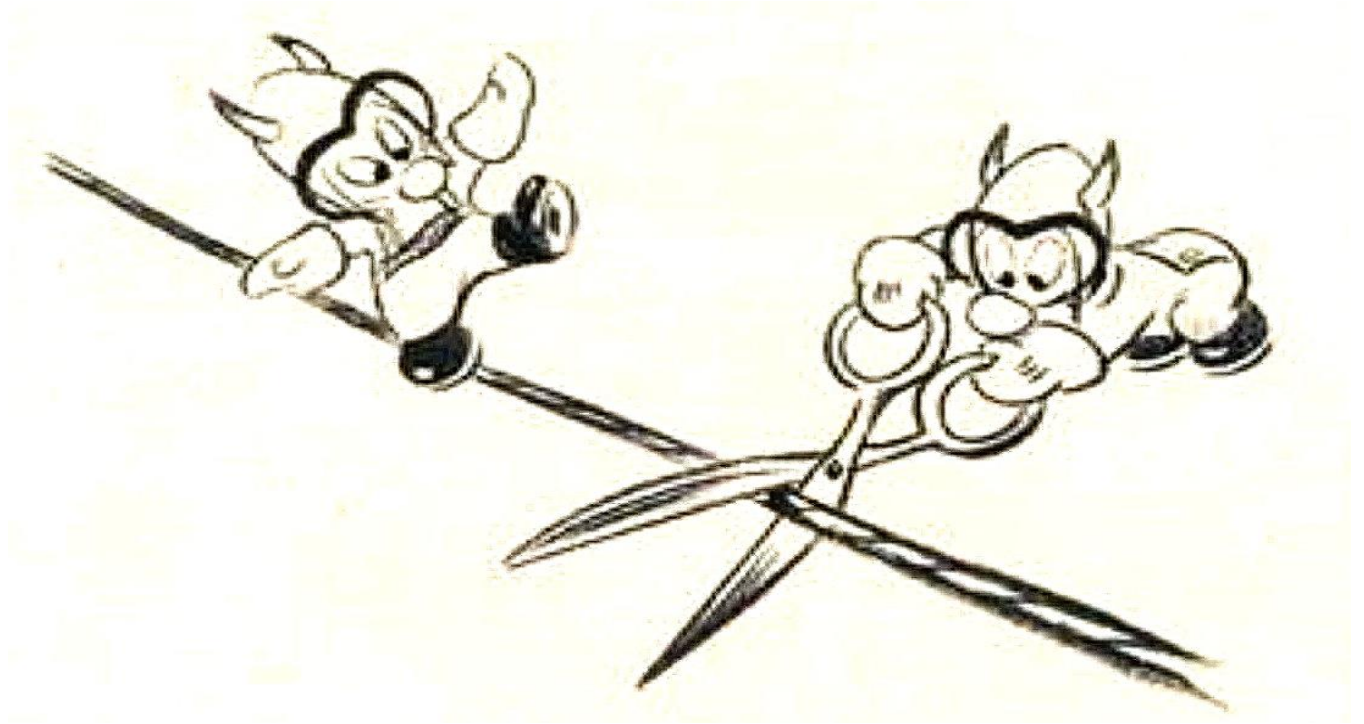
гато разів протягом дня, в результаті чого у нього завжди був розлад травлення. Після роботи, пробувши деякий час в НДШ, гремліни почали з'ясовувати, що досить приємно завжди робити добрі та корисні речі, і врешті-решт почали радіти, працюючи лише заради задоволення. Вони були гарними гремлінами.

Навчальна школа для гремлінів продовжувала процвітати, і за дуже короткий проміжок часу звістка про її успіх поширилася на інші аеродроми, де виникали проблеми з гремлінами: бомбардувальні ескадрильї на Півдні, бази винищувачів, що



охороняли міста в Мідлендсі, та ескадрильї прибережного командування на віддалених островах у північній частині Шотландії.

Вони зібрали всіх своїх поганих гремлінів, спакували їх у маленькі дерев'яні ящики з отворами вгорі і відправили до навчальної школи під опікою своїх розвідників. Школа ставала все відомішою.



Одразу після Різдва Гас вийшов із шпиталю та повернувся до своєї ескадри. Але це був не той Гас, що раніше. Він ходив, злегка кульгаючи. Медики вбили його найбільшу надію, сказавши, що він більше ніколи не зможе літати. Для пілота бути живим, але наземним це гірше, ніж взагалі, мертвим.

Минали тижні. Яюсь неочікувано, раніше ніж зазвичай, настала весна.



Але вона не принесла надії бідолашньому Гасу. Тричі йому не вдалося пройти медичну комісію.

Новини дістались до гремлінів на аеродромі, які дуже шкодували Гаса. Всі зачухали лисі голови, міркуючи, як вони можуть допомогти.

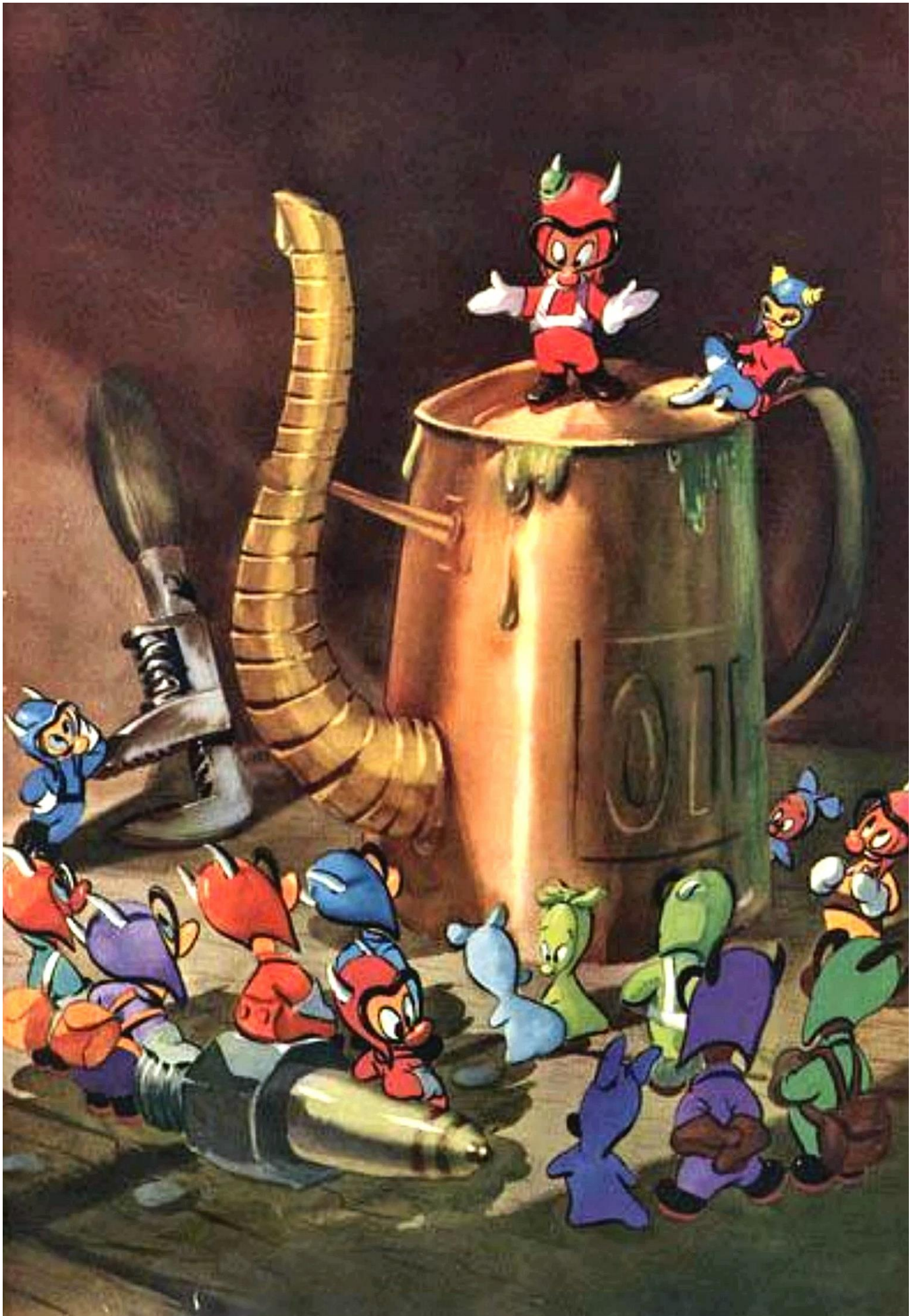
Сам гремлін Гас скликав конференцію племені, де були висунуті всілякі ідеї та пропозиції. Але жодна з них не була корисною, і всі збиралися розходитись, коли маленький чоловічок із заднього ряду, якого звали гремлін Гриф, встав і запитав:

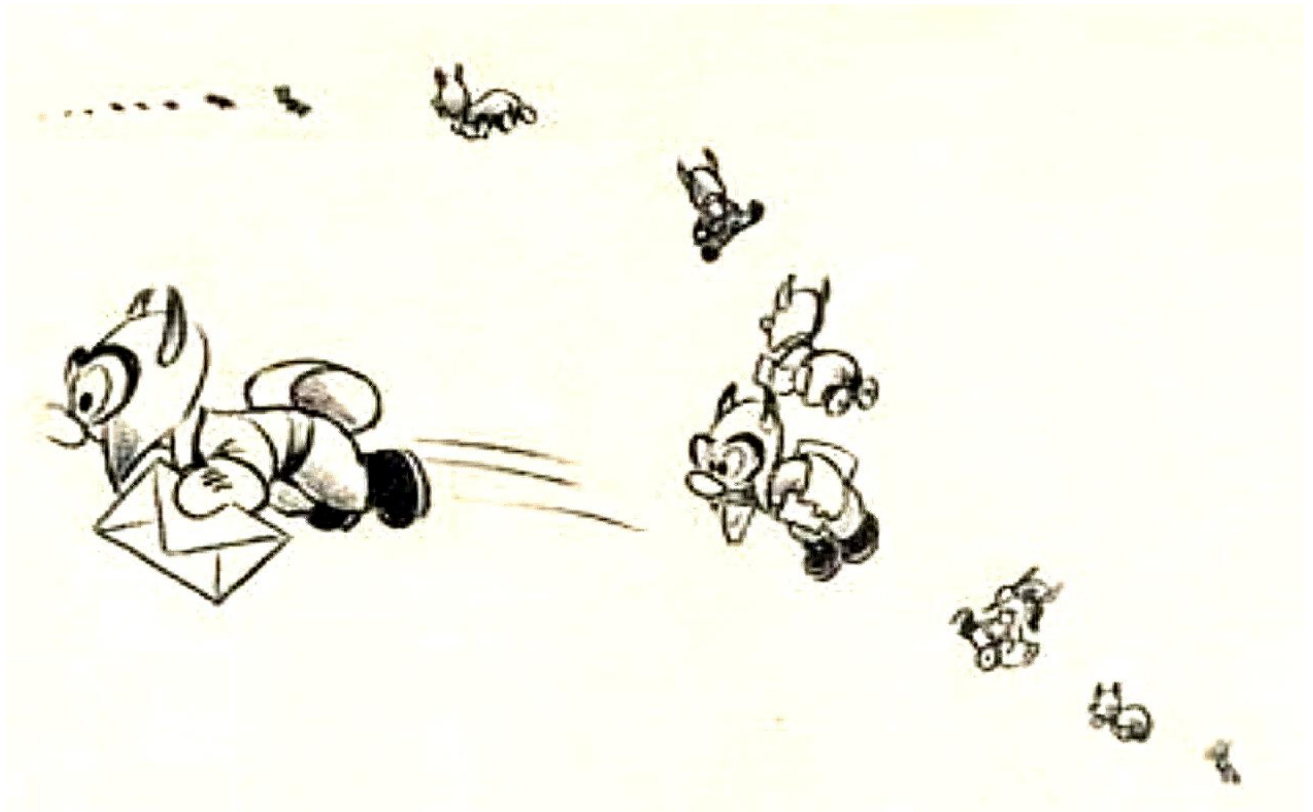
- Чому б нам не вмовити його попросити ще одне медичне обстеження? Тоді ми могли б все пройти і допомогти йому.

Гремлін Гас підскочив, заплескав у долоні, сказав, що це чудова ідея і помчав щодуху, щоб розповісти про все своєму господареві.

Гас був у захваті. Він кинувся до лікаря і сказав йому, що раптом відчув себе набагато краще, і чи зможе він пройти ще раз медичний огляд.







- У вас вже була остання спроба, - сказав лікар.

Але Гас сказав, що це не має значення. Він сказав, що раптом став почуватися набагато краще і був абсолютно впевнений, що йому вдалося дивовижно видужати. Тож лікар, який дуже добре розумів пілотів, сказав:

- Гаразд, приходьте о десятій тридцять, наступного вівторка.

Він знав, що інакше не матиме спокою.

Так все було влаштовано. Весь той день і до глибокої ночі потік маленьких кур'єрів (якими стали спортивні гремліни, використовуючи свою силу та витривалість для доброї мети) витікав з аеродрому, і повідомляв хороших гремлінів у всіх інших ескадрах країни. Кожен з них носив із собою невеличку записку, в якій було написано:





"Оперативний наказ. Усі ті, кого можна задіяти, мають прибути до шпиталю до пів на одинадцятку, у вівторок, щоб допомогти товаришеві у біді. (підпис) Гремлін Гас." Кожен зупинявся лише раз впродовж подорожі, щоб ненадовго пожувати використану поштову марку. Всі дістались до місця призначення і доставили своє повідомлення до наступного світанку. Всі повернулись додому, перш ніж сіло сонце, несучи відповідь, що обіцяла допомогу.





День, призначений для обстеження Гаса, видався сонячним та ясным.

Гремліни збиралися в шпиталі, але їх, звичайно, ніхто не міг бачити.

Гремліни, п'ятинелли і віджети переповнили кімнату для огляду. Вони сиділи на плакатах і просувалися полицями; вони висіли на лампах і переповнювали стіл; ще більше присіло на підлозі, перехресшуючись в акуратні маленькі ряди.

Природно, лікар їх не бачив. Тільки льотчики та штурмани, артилеристи та техніки, можуть бачити такі речі.

Потім почалося обстеження і лікар сказав:

- Встань і сядь на цей стілець десять разів, а потім дай мені полічити твій пульс.

Гас виконав вправу, а потім подав лікареві зап'ястя. Він знав, що його пульс занадто частий, і чув, як його серце гучно калатає в грудях, наче молот. Але одразу ж один з гремлінів поквапився вперед, обережно підняв палець медика від зап'ястя і постукав по ньому трохи молотком, спочатку трохи швидше, ніж зазвичай, а потім швидко сповільнився до стійких 72 ударів за хвилину.

- Дуже добре, - сказав лікар і вказав це на аркуші паперу. - А тепер, знімай сорочку.

Всі п'ятинелли розвернулися і прикрили очі руками.

Гремліни пильно спостерігали, поки лікар перевіряв серце Гаса і постукував по спині. Кожного разу, коли були якісь ознаки неприємностей, один-два чоловічки бігали уперед і вирішували питання. Коли лікар постукав Гаса по коліну, щоб змусити

ногу стрибати, як це роблять завжди в таких випадках, шість гремлінів сіли на неї і трохи підштовхнули в потрібний момент.

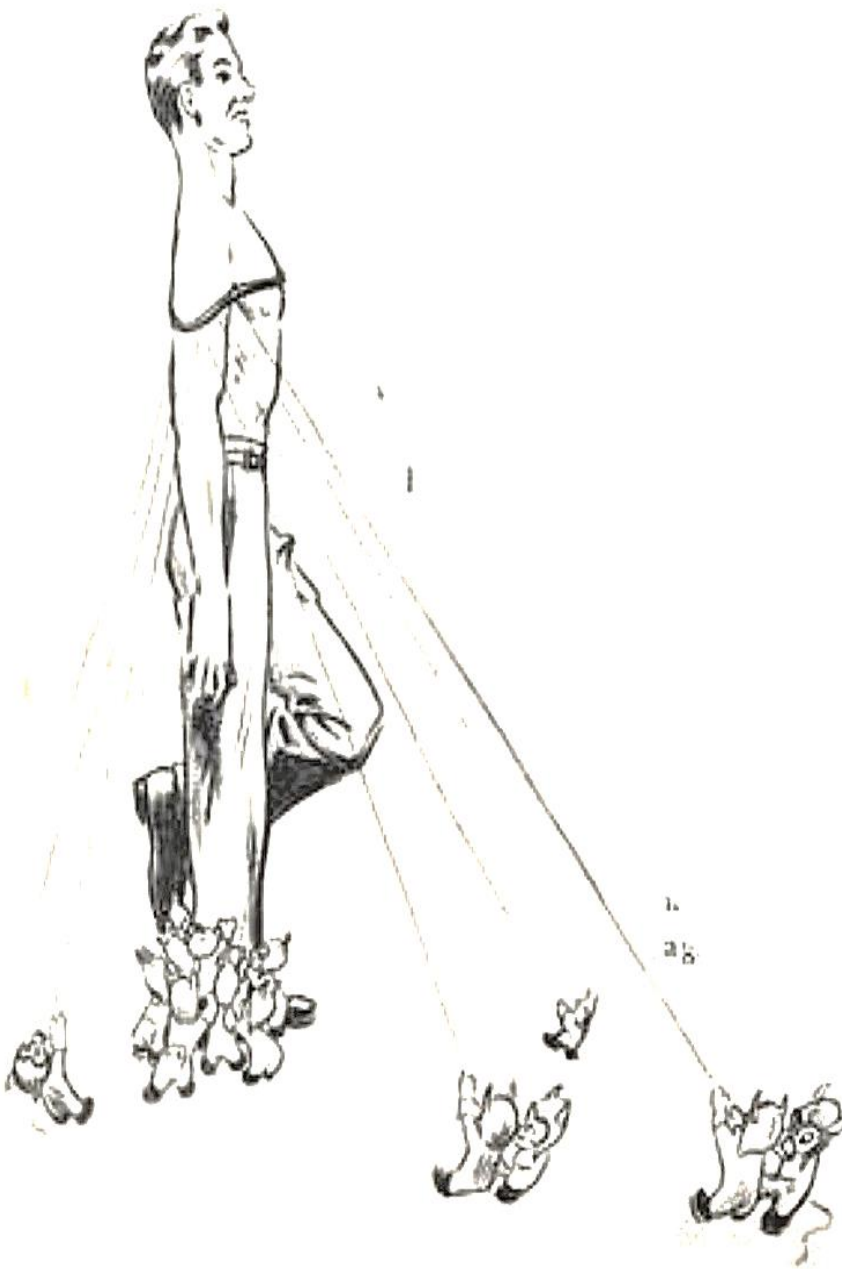
- Дуже добре, - сказав лікар. - Тепер можна одягатися.



Всі п'ятинелли розплющили очі і повернулися.

Потім, після багатьох постукувань та ударів, настало велике випробування, в якому Гас до цього часу зазнавав невдач. Воно полягало в стоянні на одній нозі зі заплющеними очима і триманні рівноваги протягом певного періоду, не падаючи. З лівою ногою у Гаса все було гаразд, але права, з парою кульових поранень, була не такою, як треба.

- Заплющіть очі і врівноважте праву ногу і залишайтеся в такому положенні, поки я не скажу вам зупинитися, - сказав лікар.



Це була мить, якої найбільше боявся бідолашний Гас.

Одразу всі гремлини та п'ятинелли кинулися йому на допомогу. Вони стали на плечі один одному і підняли ліву ногу пілота, сформували міцну стіну навколо його правої ноги і стягнули її з усіх боків; вони прикріпили маленькі мотузки до його плечей і прикололи його до землі, зробивши його жорстким і стійким, як щуп. Два віджети піднялися вгору і притисли донизу повіки, щоб ніхто не міг сказати, що Гас обманює, а врівноважений, стоїть, наче скеля, на пораненій правій нозі.

Здавалося, минула вічність, перш ніж Гас почув від лікаря слова:

- Чудово. Ви, надзвичайно дивовижно одужали, - він зазначив усі ці речі на своєму аркуші, потім підняв голову і посміхнувся.

- Думаю, ви цілком придатний, щоб нарешті літати. Щастя Вам!

Гас не вірив власним вухам! Він пішов, при-
танцьовуючи, до виходу. Там до нього до-
лучилась ескадрилья Мес, з усіма гремлінами,
п'ятинеллами та віджетами, що прямувала
позаду довгою вереницею. Вони заспівали
особливу пісню, яку ще ніхто не чув, окрім
пілотів та штурманів, а також повітряних
артилеристів. У ній була велика кількість
віршів і під час співу гремліни часом
стрибали з ноги на ногу, приспівуючи:

Борт у небі, борт у небі,

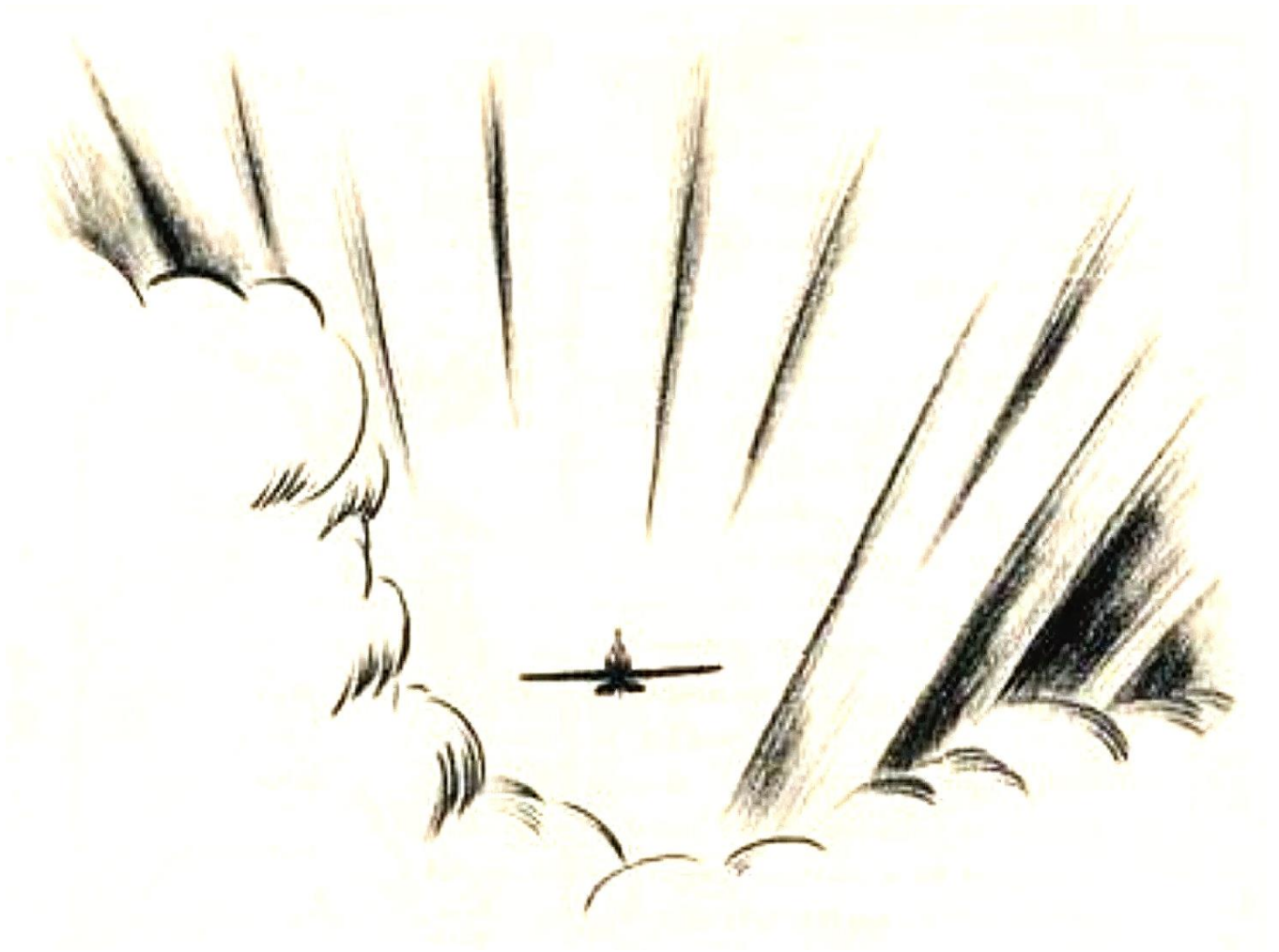
Усі пілоти народжені літати,

У небі довго залишатись

Та в найвищих висотах гуляти,

Вони танцювали до глибокої ночі і ласували
використаними поштовими марками, а крізь їхній
галас лунав голос Гаса. Він багато співав і пив зі
своїми маленькими благодійниками багато
хорошого міцного елю.





Таким чином, з допомогою гремлінів, маючи велику віру і рішучість, пілот зміг повернутися до польотів. Але він був лише одним із багатьох, хто з того часу дізнався і зрозумів правду про цих чоловічків, навчився їх любити, боятися та поважати.

Справді нещасна та людина, яка піднімається в небо, щоб битися і каже:

- Я не вірю в гремлінів.